

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Η πρώτη ενότητα αυτής της ποιητικής συλλογής, είναι ένας ΥΜΝΟΣ προς την Γυναίκα.

Οι άλλες ενότητες, φιλοδοξούν να φωτίσουν την όλη Οντότητά της, να ξεδιπλώσουν δηλαδή τις ποικίλες διαστάσεις της φύσης της και να φωτίσουν τις διάφορες πλευρές της ιδιοσυστασίας της.

Την Θεϊκή υπόστασή της και την κακή και διεστραμμένη, που επισύρει τα δαιμονικά πνεύματα και τείνει να καταστρέφει, όπως λένε, ότι εκείνη αλλά και ο Άνδρας, έχουν δημιουργήσει.

Η περιήγηση στους κόσμους της Γυναικείας ψυχοσύνθεσης, ταυτίζεται με την περιήγηση αυτού του Σύμπαντος Κόσμου.

Είναι δηλαδή, ένα εγχείρημα ανέφικτο και όμως αναγκαίο και σαγηνευτικό.

Δεν θα προσπαθήσω να χρησιμοποιήσω τους χάρτες και τους κωδικούς που αποτύπωσαν οι μεγάλοι διανοητές της ιστορίας, χαρτογραφώντας την Γυναικεία ψυχή.

Θα επιχειρήσω απλώς, να απελευθερωθώ από τα όποια ταμπού μου και στερεότυπα, έχουν σταλάξει μέσα μου, η επί αιώνες σκόπιμη περιθωριοποίηση και ο υποβιβασμός της Γυναίκας, συνεπικουρούμενες από όλα τα Θρησκευτικά δόγματα και θα αφήσω ελεύθερη την σκέψη μου να περιηγηθεί, τον χωρίς όρια κόσμον αυτού του καταπληκτικού και ανεξερεύνητου όντος.

Σεβόμενος, τους υπέρ της Γυναίκας ύμνους μεγάλων Ποιητών και διανοητών, θα προσπαθήσω να μείνω 'αντικειμενικός', επικαλούμενος όμως, τους νόμους της φύσης και τις καταγραφές της ιστορίας, που είναι πάνω από κάθε δόγμα και την διαχρονική προσπάθεια ελέγχου της Ανθρωπότητας, αντιπαραθέτων τους ρόλους, που η δημιουργία και η κοινωνία έχουν τάξει στα δύο φύλα.

Όλες αυτές οι αντιπαραθέσεις-περιηγήσεις, αρδεύονται, καθοδηγούνται, φωταυγάζονται και προκαλούν μνήμες ευχάριστες και μνήμες πόνου, από αδιόρατες, καταγραμμένες μέσα μου επιρροές, που η Γυναίκα, Μάνα, Αδελφή, ερωμένη και σύζυγος, εγχάραξαν με την βιωματική τους γραφίδα, επίσης αδιόρατα μέσα μου, αλλά καθοριστικά, την στάση μου απέναντί τους και απέναντι στη ζωή.

Είχα την Αγαθή μοίρα, η Γυναίκα με όλες τις παραπάνω ιδιότητες, να ποτίσει την καρδιά μου με απέραντη αγάπη, βάλσαμο και διδαχή.

Να ανατάξει την ψυχή μου στα φτερά του Έρωτά της, να με καταστήσει δυνατόν και δοτικόν και στην αντιπαραθέση της κριτικής με τον Άνδρα, να με οδηγήσει στην αποδοχή της υπεροχής της.

Μια υπεροχή, δώρο της Φύσης στον Άνθρωπο και στην εξέλιξή του, που πρέπει όμως να γίνει αποδεκτή, **χωρίς να θίγει την ενότητα και την ισότητα μεταξύ τους.**

Μέσα από αυτή την αντιπαράθεση των ρόλων και την αξιολόγησή τους, θα επιχειρήσω να αναδείξω την ιδιαίτερη αξία της, την προσφορά της Γυναίκας στην εξέλιξη της ιστορίας.

Γι' αυτό, πριν αποτυπώσω τις απόψεις μου για την Γυναίκα και τον κόσμο, πρέπει να αναφερθώ σε μερικές βασικές αρχές, που επηρεάζουν τις σκέψεις μου και απαντούν στο ερώτημα: Γιατί έγραψα τα κυκλοφορούντα έργα μου αλλά και το παρόν ποίημα, και γιατί θα γράψω όσα εκκολάπτονται μέσα μου.

Ο Άνθρωπος, σαν ενιαία διακεκριμένη οντότητα, μετέχων στα μικρά και μεγαλύτερα υποσύνολα των κοινωνιών του, αλλά και στο ευρύτατο Ανθρώπινο και συμπαντικό υπερσύνολο των όντων: συμπεριφέρεται, σε ένα μεγάλο ποσοστό των δράσεών του, όπως και οι άλλες άπειρες οντότητες στα επί μέρους συστήματά τους.

Το κάθε π.χ. μόριο του νερού, υπάρχει και συμπεριφέρεται, με τον ίδιο πάντα τρόπο, όπως κάθε μικρή και μεγάλη ποσότητα, που περιέχεται σε ένα ποτάμι, σε μία λίμνη ή σε ένα ωκεανό. Το κάθε ένα δηλαδή, από τα μόριά του, υπάρχει, συμμετέχει και καθορίζει την ύπαρξη και την δράση των υποσυστημάτων και συστημάτων του, αλλά και την δική του υπόσταση, μέσα στο Σύμπαν, όσο και εάν αυτά, είναι αποκομμένα μεταξύ τους.

Αυτή η συμπεριφορά, είναι η ίδια, καθοριστική αλλά και αστάθμητη για τον Άνθρωπο και τις κοινωνίες του, αφού στην περίπτωσή του, προστίθεται ένας τουλάχιστον ακόμα παράγοντας, που τον διαφοροποιεί από όλα τα όντα και καθορίζει την ιδιαιτερότητά του μέσα στο Σύμπαν. **Η Ελεύθερη Βούληση.**

Η Ελεύθερη Βούληση

Ενώ δηλαδή, σε όλα τα άλλα συστήματα, η συμμετοχή των όντων, ως μονάδες, στα ευρύτερα συστήματά τους, υπακούουν σε απαράβατους κοινούς Συμπαντικούς νόμους, στον Άνθρωπο και τα συστήματά του, ο παράγων Ελεύθερη Βούληση, καθιστά την εξέλιξή του ως μονάδα και ως σύνολα, μη προβλέψιμα, λόγω της μοναδικότητάς τους και της απρόβλεπτης κάθε φορά συμπεριφοράς τους.

Ενώ δηλαδή στις Ανθρώπινες κοινωνίες, ο Άνθρωπος και η προοπτική του, καθορίζονται και από την ατομική δράση, όπως και στα άλλα συστήματα των φυσικών, βιολογικών και υλικών όντων, λόγω ακριβώς των εκθετικά αναπτυσσόμενων νοητικών, ψυχικών και άλλων λειτουργιών του και λόγω της αποκτώμενης και της έντονης ροπής, ικανοποίησης ευγενών και αγενών επιθυμιών και των απρόβλεπτων επιλογών του, καθιστούν μη προβλέψιμη την εξέλιξή του.

Και όμως, αφού αυτές υπαγορεύονται, από την μοναδικότητά του, να διαθέτει το προνόμιο της Ελεύθερης Βούλησης, η ανθρώπινη κοινότητα συμπεριφέρεται στα πλαίσια της ιστορίας σαν μία ενιαία οντότητα, εξελισσόμενη, σαν αποτέλεσμα της επιρροής των ατομικών και συλλογικών προσπαθειών, αλλά και της συνειδητοποίησης, ότι, στο βάθος του χρόνου, το διάγραμμα της Ανθρώπινης προοπτικής, γράφεται κατά κανόνα από τον ίδιο.

Είναι αυτό το γράφημα, στο βάθος του χρόνου πάντα ανοδικό και υπηρετεί το Μέγα Σχέδιο. Και αυτό, ανεξάρτητα από τις διαμάχες, τους πολέμους, τις πτώσεις και τις ανατάσεις. Αυτό βεβαίως, ισχύει ανεξάρτητα από τους εγγενείς προσωπικούς και Εθνικούς ανταγωνισμούς, τους αρμαγεδώνες και τις νύχτες αιώνων, που συνέβησαν και θα συμβαίνουν στο μέλλον.

Η σημερινή όμως πραγματικότητα, οδηγεί σε ζοφερές σκέψεις.

Ήδη ο πλούτος των ανθρώπων, των Εθνών και του πλανήτη, έχει περάσει στα χέρια ελάχιστων οικογενειών, μέχρι θανάτου ανταγωνιζόμενων, αλλά πάντα συνεργαζόμενων. Η Γνώση των Γενεών, αφορά αυτούς τους ελάχιστους και τους αχυρανθρώπους τους. Αφορά τα Ιερατεία.

Τα ιερατεία, στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν **ισχύς** στον Αγώνα τους για τον έλεγχο της Ανθρωπότητας, επιστρατεύουν κάθε όπλο, που μπορεί να τους την προσφέρει.

Η δημιουργία των ιδιωτικών Θεών από τους εξουσιαστές, αποτέλεσε το πρώτο αήττητο όπλο τους, συνεχώς πλέον αναβαπτιζόμενων και συνεπικουρούμενων, από την Αγνωσία, την παραπληροφόρηση, την διχόνοια και την διαίρεση.

Όλα αυτά, παράγουν τον Φόβο και προκαλούν ατροφία της σκέψης και τον θάνατον της αυτοπεποίθησης, της ατομικής και της συλλογικής.

Οι κάθε μορφής 'ισμοί' και οι ιδεολογίες, πέραν των ιδιωτικών Θεών, αναβαπτιζόμενοι, προστίθενται στο οπλοστάσιό τους και έτσι επιτυγχάνεται η διαιώνιση της υποταγής του Ανθρώπου και αποτρέπεται η συλλογική προσπάθεια για την οργάνωση της Πόλης, της σύνδεσής της με την φυσική τάξη και την νομοτέλεια και την προσωπική και συλλογική ανάταξη των ατόμων και των κοινωνιών.

Οι Δεσμώτες του Ανθρώπου, απλώς αλλάζουν μάσκες, παραμένοντας πάντα Δεσμώτες, καθοδηγούν την Ανθρώπινη μοίρα και εκτρέπουν την προοπτική του Ανθρώπου από τις ράγες της. Η διχόνοια, ο πόλεμος, η Άγνοια, ο φόβος και ο έλεγχος όλων των δομών, της λεγόμενης οργανωμένης κοινωνίας, είναι τα αήττητα όπλα τους.

Αυτό βεβαίως θα ήταν αδύνατον να συμβεί, εάν, δεν είχε πρώτα αποσυντεθεί η ένωση Άνδρα-Γυναίκας. Και δεν είχε επέλθει από την Αυγή της Ιστορίας η μεταξύ τους διαίρεση. Δεν είχε παγιωθεί, ο καλά καμουφλαρισμένος, αλλά αδυσώπητος, πόλεμος ανάμεσά τους.

Εάν η Γυναίκα Μερόπη, Μούσα και Θεά της Γνώσης, της Σοφίας, του Έρωτα, της Δημιουργίας και της πραότητας, δεν είχε εξοστρακισθεί από τον δυνάστη Δία, πέρα από τη Γη, και ο Σίσυφος, ο Δημιουργός και υπέρ του κοινού καλού αγωνιζόμενος, δεν είχε φυλακιστεί στον Άδη της μόνιμης αποτυχίας και της απέλπιδας προσπάθειας, τα Έθνη, δεν θα αποτελούσαν τιμάρια των ιερατειών και τα Σχολεία, θα έπλαθαν Ελεύθερους Ανθρώπους, που θα σήκωναν πιο ψηλά τον Ουρανό και θα έσπρωχναν όλο και πιο μακριά τους ορίζοντές τους, με σκοπό την Γνώση και στόχο, την Ελευθερία.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΣΥΣΙΦΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΡΟΠΗΣ

Τώρα όμως, η Γη είναι παραδομένη στους ελάχιστους και στους αχυρανθρώπους τους, οι οποίοι δεν επιδίδονται στην από την δημιουργία υπαγορευόμενη άμιλλα για την επικράτηση των άριστων, αλλά, στην σκλαβοποίηση του Ανθρώπου.

Τα Έθνη του πλανήτη, γίνονται ανταγωνιστικά, εξοπλίζονται με όπλα μαζικής καταστροφής και οι κατέχοντες την επιστημονική Γνώση, διακατέχονται από το πάθος της μετάλλαξης του σκοπού της ζωής, της μετάλλαξης του κυττάρου της ύλης και της ιδιοποίησης του θρόνου του Δημιουργού.

Γι' αυτό και η Αξία του Ανθρώπου, ήδη υποβαθμίζεται πέραν του μηδενισμού, στα έσχατα και αναγορεύεται στο υπέρτατο βάθρο, η αξία του κέρδους και η Βασιλεία της ισχύος σε βάρος της Ανθρώπινης Αξίας, με συνέπεια την υπερεκμετάλλευση και την θανάτωση της συντριπτικής πλειοψηφίας των ανθρώπων, όπου γης.

Η εξέλιξη αυτή, έχει ήδη καταστεί Βιωματικά κατανοητή και για τους έχοντες κοινόν Νουν λογικά επεξεργάσιμη, ώστε να καθίσταται απολύτως συνειδητοποιήσιμη η αρμαγεδωνική εκτόνωση, που επέρχεται στον παρόντα χρόνο.

Αυτή η συνειδητοποίηση με οδήγησε στην συγγραφή των ήδη εκδοθέντων έργων,

- 'ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ', με υπότιτλο: ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΛΛΑΔΑ: Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ,
- 'ΔΥΣΤΥΧΙΑ, ή ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ'
- 'ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ'
- και στην ανά χείρα σας Ποιητική Συλλογή, με τίτλο: 'ΓΥΝΑΙΚΑ' και υπότιτλο: ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΔΕΣΜΩΤΙΣ

Με την παρούσα ποιητική συλλογή, επιχειρώ να απευθυνθώ στην Γυναίκα, στο μισό δηλαδή πληθυσμό της Γης και πρώτα στην Ελληνίδα Γυναίκα. Να τους υπενθυμίσω, ότι φέρουν το προνόμιο της Δημιουργίας να γεννάνε ζωή, να την πλάθουν και να την ανατάσσουν σε Θεότητες, ικανές για την Σωτηρία του Ανθρώπου αλλά και για την Δόξα του.

Η Ελληνίδα όμως Γυναίκα, φέρει ένα ακόμα χρέος. Κουβαλάει την κληρονομιά που της άφησαν οι πρωτοπόρες Γυναίκες της φυλής. Οι Θεές και η Ηρωίδες, που ανέβασαν στα φτερά του Έρωτά τους, Άνδρες ορόσημα στην Ανθρώπινη ιστορία και τους οδήγησαν στις

κορυφές της Γνώσης, της Σοφίας, της τέχνης και των επιστημών. Τους στεφάνωσαν με στεφάνια δόξας και υπερθυσιών.

Μέσα από αυτό το πανόραμα, ιχνηλατώ τον κόσμο της ψυχής του Ανθρώπου, αναζητώντας την κατανόηση της Γυναικείας ψυχής.

Δεν υπάρχει λόγος ούτε πράξη, που να μην έχει τον αντίλαλό της, την συμμετρική τους αντιστοίχιση στην φυσική και Συμπαντική τάξη. Αυτή είναι μια παραδοχή, τόσο της Ελληνικής, όσο και της παγκόσμιας Αρχαίας σκέψης. Οι σύγχρονες επιστήμες των φυσικών και Μαθηματικών επιστημών, της κβαντικής θεωρίας κλπ., απέδειξαν την ύπαρξη των κόσμων και αντικόσμων, της ύλης και αντιύλης, κλπ κόσμους, συμμετρικούς και εμπλεκόμενους σε άπειρες πολυπλοκότητες. Για τον Πυθαγόρα, οι φαινομενικές αδικίες της μοίρας, οι κακομορφίες, οι μιζέριες, τα πλήγματα της τύχης και οι κάθε είδους δυστυχίες της εξηγούνται, σαν η αναπόδραστη ανταμοιβή, και ή τιμωρία, για τωρινές πράξεις μας και για πράξεις προγενέστερων ζωών μας.

Δεν υπάρχει δηλαδή, καμία πράξη μας, που ο αντίκτυπός της να μην διαμορφώνει το ισοζύγιο της ζωής, της ιστορίας και του κόσμου, ούτε πράξη, που παραμένει έξω από την βάση της αυτοαμοιβής και αυτοτιμωρίας μας.

ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΑΝΔΡΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Την επικράτεια του χρέους, την χωρίς αρχή και τέλος, όπου ο αγώνας της τελείωσης θα συνεχίζεται στο διηνεκές, είναι εκείνο, που εντέλλεται η Δημιουργία να κατακτήσει, να περιδιαβεί, να φωτίσει και να συνειδητοποιήσει, ο Άνθρωπος. Το ανώτερο ον, μεταξύ όλων των όντων, του επιστητού Σύμπαντος.

Ο Άνθρωπος θα έλεγε κανείς, είναι ο φάρος του αόρατου κόσμου, που καλείται να τον φωτίσει και να τον κατακτήσει. Είναι ο φορέας του Λόγου, ο Δημιουργός ενός άλλου Σύμπαντος στο οποίο, πέραν από τον άτεγκτον Νόμον, καλείται να εμφυτέψει, αισθήματα Αγάπης και Ελευθερίας.

Είναι η πηγή, που αρδεύει, ζωογονεί και κινητοποιεί τον λόγο ύπαρξής του και οριοθετεί το πέλαγος, όπου η Θεία ψυχή του, θα βιώσει την Αθανασία. Το ζωογόνο φως, η θερμουργός πηγή και η ακόρεστη δίψα της ηδονής για ζωή, γνώση και Δημιουργία.

Μέσα στο πέλαγος αυτό, βασιλεύει η Γυναικεία Θεότητα, που γονιμοποιεί τον Άνδρα και τον καθιστά Αιώνιο Οδυσσέα, Σοφό, κατακτητή και Δημιουργό, ενός κόσμου μέσα στους άπειρους κόσμους.

Και το δόρυ της; Η αγάπη, ο πλούτος των συναισθημάτων της, ο Έρωτας, η Μητρότητα και η δύναμη να έλκει τον Άνδρα και να δημιουργούν το δίπολο, το άτμητο και αδιαίρετο, που εξοστρακίζει την διχόνοια και το καθιστά πηγή Γνώσης, Σοφίας, Έρωτα, Δημιουργίας και Πραότητας.

Γνώσης και Σοφίας, που θα πατάξουν το φόβο και θα ελευθερώσουν τις εσωτερικές δυνάμεις μας.

Έρωτα, που θα πυροδοτήσει την θέλησή μας για υπέρβαση των αδιέξοδων και των κλειστών οριζόντων, που θα μας καταστήσει κατόχους μεγαλύτερης γνώσης και Δημιουργούς, πέραν από τα όρια της φυλακής μας. Θα μας καταστήσει επίσης, **Πράους.**

Ο Έρωτας, γεννά την Πραότητα, εξακοντίζει την διχόνοια και παράγει έργα δημιουργίας και ευτυχίας. Η Πραότητα, αποτρέπει την σπατάλη δυνάμεων, τις άσκοπες αντιπαλότητες και ενσωματώνει το Είναι μας στο Συμπαντικό Είναι.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Στην παρούσα Ποιητική συλλογή, ο Έρωτας αποτελεί κυρίαρχη έννοια, η οποία διαπερνά και πλημμυρίζει κάθε συνιστώσα της ζωής και κάθε επίπεδο σκέψης.

Για το λόγο αυτό, θα ήταν παράλειψη, να μην αναφερθούμε στην Εισαγωγή αυτού του πονήματος στον Έρωτα.

Για τους Αρχαίους Έλληνες, όπως αναφέρει ο Ησίοδος στην **Θεογονία** του, ο Έρωτας, γεννήθηκε από το Χάος και την Γαία. Από την ένωσή τους προήλθε ο Αιθέρας και η Ημέρα.

Κατ' άλλους, γεννήθηκε από τον Τάρταρο και την Νύκτα. Η καταγωγή του Έρωτα, σηματοδοτεί και την πεποίθηση, ότι, ο Έρωτας γεννιέται από την ανάγκη, να φωτοδοτηθεί το σκοτάδι και να βασιλεύσει η τάξη.

Γεννήθηκε δηλαδή, από την ανάγκη τιθάσευσης του Χάους και της επίτευξης της αιεφόρου Δημιουργίας. Εθεωρείτο, ο ωραιότερος μεταξύ όλων των Αθάνατων Θεών. Η δύναμή του, είχε την έννοια της κοσμογονικής δύναμης. Μιάς δύναμης, που υπάρχει μέσα στη φύση και στο Σύμπαν, η οποία ωθεί κάθε συνιστώσα της, ώστε, η κάθε μία, να γεννά τις διάφορες μορφές της ζωής και η συνισταμένη τους να συνθέτει το τελικό σκοπό της ύπαρξης. Το φως δηλαδή, την Ελευθερία και το Βασίλειο της Θεϊκής τάξης.

Ο Έρωθ θα λέγαμε, είναι η πρωτογενής πνοή και η ενυπάρχουσα εντός των όντων δύναμη, η οποία ουδέποτε γεννήθηκε, όπως αναφέρεται στον μύθο της καταγωγής του Κόσμου, αλλά ενυπάρχει μέσα στα όντα και στο Σύμπαν.

Κατά την κοσμογονία των Ορφικών, ο Έρωθ, βγήκε από το αβγό, που ο Κρόνος έτεκε στους κόλπους του Χάους και από το οποίο ξεπετάχθηκαν οι δυνάμεις της Δημιουργίας.

Ο Πλάτων, στο **Συμπόσιό** του, όπως αφηγείται η Διοτίμα στον Σωκράτη, θεωρεί ότι ο Έρωθ, είναι όχι Θεός, αλλά Δαίμων, Γιός του Πόρου και της Πενίας και συμβολίζει και εδώ, την ενυπάρχουσα εντός του Ανθρώπου τάση, προς την ευτυχία και την διαρκή κτήση.

Ο Αλκαίος τον θεωρεί Γιό της Ίριδας και του γονιμοποιού Ζέφυρου, ενώ άλλοι, ως Γιό της Αφροδίτης και άλλοι ως σύζυγό της.

Όλοι όμως, θεωρούν τον Έρωτα, ως τον δεινότερον των Θεών, ανίκητον στην μάχη, όπως αναφέρει ο Σοφοκλής, που διαποτίζει με πόθο, τις καρδιές των Ανθρώπων και τις πλυμμηρίζει με γλυκύτητα, χάρη και πληρότητα δύναμης.

Πολλοί θεωρούν τον Έρωτα, τύραννο και βασανιστή, θνητών και Αθανάτων, και πρόξενον δεινών και πολέμων.

Ο Πλάτων, πρώτος διατύπωσε στο **Συμπόσιό** του, μια βαθύτερη θεωρία. Την θεωρία περί Έρωτος, κατά την οποίαν, ο σαρκικός Έρωτας, εξιδανικευόμενος, ανυψούνται στον Έρωτα των ψυχών και των ιδεών. Δέχεται, ότι η ψυχή του Ανθρώπου προϋπάρχουσα, έχει ήδη γνωρίσει τον τέλειο κόσμο των ιδεών, ενώπιον του οποίου τα γήινα είναι ατελή του αντίγραφα.

Ο Έρωτας δηλαδή, κατά Πλάτωνα, είναι μια ακατανίκητη φυσική παρόρμηση, που ωθεί τον Άνθρωπο, στον κόσμο των ιδεών, στο καθ' εαυτό ωραίο.

Αυτή την αντίληψη, οι Χριστιανοί, και ιδιαίτερα ο Παύλος, κρίνουν με ιδιαίτερη σκληρότητα.

Έτσι, με το πέρασμα των Αιώνων, διαμορφώνονται δύο βασικές αντιλήψεις για τον Έρωτα.

Η πρώτη, που αποδέχονται οι στοχαστές και φιλόσοφοι, κατά την οποία, ο Έρωτας πρέπει να θεωρείται πάθος και ως τέτοιο, πρέπει να ισορροπείται από το λογικό.

Κατά την δεύτερη αντίληψη, της οποίας οι κύριοι εκφραστές είναι: ο Πλωτίνος, ο Άγιος Φραγκίσκος, ο Άγιος Αυγουστίνος, ο Πασκάλ, κλπ., κατά τους οποίους κάθε αγάπη,

κορύφωση της οποίας είναι ο Έρωτας, πρέπει να διέπεται, από την αγάπη του Θεού, γιατί αυτή ακριβώς η αγάπη, είναι το τελικό αίτιο, όλων των πραγμάτων.

Απέναντι σ' αυτές τις αντιλήψεις, αντιπαρατίθεται ο Φρόντ, οι οποίος θεωρεί ότι: Ο αληθινός Έρωτας, είναι η σύνθεση των καθαυτό σεξουαλικών ορμών, από την μιά μεριά, και των τρυφερών αισθημάτων από την άλλη.

Πάντως, οι σύγχρονες αντιλήψεις, μάλλον κατατείνουν στην παραδοχή, ότι ο Έρωτας, είναι μια σύνθεση πολύπλοκων και βαθύτατων συνιστωσών, της Ανθρώπινης και όχι μόνο, ύπαρξης, που οι βαθιές ρίζες τους, ασύνειδες, ή υποσυνείδητες, τρέφουν και αναδεικνύουν, όλες τις ηθικές και κοινωνικές συμπεριφορές μας. Οι Θρησκευτικές παρεμβάσεις και κάθε άλλη παρέμβαση, που αποσκοπεί στον έλεγχο των Ανθρώπων, έχουν περιπλέξει και δυναμιτήσει, την ανάδυση των παραπάνω πολύπλοκων συνιστωσών.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Το ποίημα που ακολουθεί, από 2500 σχεδόν στίχους και από πολλά επεξηγηματικά πεζά κείμενα, ίσως, το μεγαλύτερο που έχει γραφεί μέχρι σήμερα για την Γυναίκα, δεν φιλοδοξεί να αποσπάσει εύσημα λογοτεχνίας και ποίησης.

Το έργο αυτό, απευθύνεται στον καθένα και στην καθεμία και φιλοδοξεί να αναδείξει τον Θεϊκό και ανεξερεύνητο κόσμο της Γυναίκας. Το μοναδικό ον, που έχει ταχθεί από την Δημιουργία να γεννά ζωή και να σμιλεύει Θεούς, Ελευθερωτές.

Φιλοδοξεί επίσης, να αναδείξει την μεγαλύτερη συνωμοσία', που ξεκινά από την Αυγή της ιστορίας, κατά της Γυναίκας, κατά του Ελληνικού Λόγου και δι' αυτών κατά του Ανθρώπινου Γένους.

Αγωνιά ακόμα, να καταδείξει, τον τεράστιο κίνδυνο αφανισμού της Πατρίδας μας, από τα μνημόνια και τις πολιτικές, που εφαρμόζονται από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και εκτείνονται μέχρι σήμερα. Να συνεγείρει την Γυναίκα, η οποία ανεξάρτητα από την επί χιλιετίες υποβάθμισή της, εξακολουθεί και θα συνεχίσει στο διηνεκές να διατηρεί το Μητρικό φίλτρο, άρα και το πηγαίο ενδιαφέρον της για ένα ειρηνικό κόσμο, μέσα στον οποίον θα ζήσουν τα παιδιά της.

Το έργο μου αυτό, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας ενδελεχούς μελέτης, των μέχρι τώρα δεδομένων της ιστορίας και της επιστήμης, όπως αυτά καταγράφονται από τους ειδικούς, όλων των εποχών.

Είναι μάλλον, αποτέλεσμα προσωπικών εμπειριών και γνώσεων, που μπορεί να αποκομίσει ο οποιοσδήποτε κοινός άνθρωπος, που μελετά με αντικειμενικότητα τα προσιτά σε όλους βιβλία των μεγάλων διανοητών, τα ιερά βιβλία των Θρησκειών και τις κοσμοθεωρίες. Που συνθέτει τις όποιες προσλαμβάνουσες, από την μελέτη αυτή και ιχνηλατεί στο λαβύρινθο

των μουσικών υπηρεσιών, των υπαίτιων, των επιδιώξεων και των παραλογισμών, όλων των μεγάλων και καταστροφικών πολέμων.

Τελικά, μέσα από το ανά χείρας έργο, νοιώθω την ανάγκη, να εκφράσω την δική μου βεβαιότητα, αλλά και την βουβή προς το παρόν πάνκοινη βεβαιότητα, ότι, κάτι πολύ σοβαρό συντελείται στην Πατρίδα μας και στον Κόσμο.

Κάτι, που οι δυνάμεις του σκότους, βυσσοδομούν στα έγκατα της ψυχής μας, με σκοπό, πέρα από τον αφανισμό μας, να επιτύχουν την μετάλλαξη μας, σε ένα άλλον τύπο ανθρώπου. Τον όλο και περισσότερο σκλαβοποιούμενο.

Αυτήν ακριβώς την ανάγκη, προσπάθησα να εκφράσω και με τα προηγούμενα έργα μου.

- Τον ΠΡΟΜΗΘΕΑ, με υπότιτλο:
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ – ΕΛΛΑΔΑ: Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ
- Την ΔΥΣΤΥΧΙΑ ή ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ
- Τις ΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ
- Και στο ανά χείρας πόνημα: ΓΥΝΑΙΚΑ, με υπότιτλο:
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΔΕΣΜΩΤΙΣ
- Και όσα εκκολάπτονται μέσα μου.

Όλα τα παραπάνω έργα μου, αποτελούν εκθετήρια ιδεών, αλλά, και εγερτήρια του υπνώττοντα Έλληνα και Ανθρώπου επί Γης για Αγώνα επιβίωσης και απελευθέρωσης. Αποτελούν και λυτρωτικά ξεσπάσματα εκτόνωσης, από την τεράστια και εξουθενωτική πίεση, που νοιώθει ο σύγχρονος Άνθρωπος και πρώτα ο Έλληνας, από τα ασήκωτα βάρη των μνημονίων και από την αδιέξοδη προοπτική τους.

Δεν έγραψα ποίηση για την ποίηση. Έγραψα ποιητικά κείμενα και πεζά ποιήματα, εκχυλίσματα ψυχής, θυμού και πάθους για όσα παράλογα, καταστροφικά, μισάνθρωπα και αρμαγεδωνικά, συντελούνται στην Ελλάδα και στον κόσμο και τα οποία ένας εσμός προδοτών δέχεται να υλοποιήσει.

Κείμενα-ηχεία, πολλαπλασιαστές της οργής και των υπόκωφων κραυγών απελπισίας, που τελικά αθροιζόμενες, μεταλλάσσονται σε οιμωγές, κατάρρες για τους ένοχους και καθαρή φωτιά απελευθέρωσης.

Κείμενα-καταγγελίες, που θα στοιχειώσουν για να αποδώσουν δίκαιο, σκληρό και ανελέητο για κάθε ένοχο, ντόπιο και ξένο κατά της Πατρίδας των Ελλήνων, του Λαού και της Ανθρωπότητας.

Η επίκληση τέλος, της Γυναίκας αυτήν την ιστορική περίοδο, έρχεται σαν επιβεβαίωση της βεβαιότητας ότι: Ο αυτοκαταστροφικός Μινώταυρος έχει ήδη αλώσει, κάθε άλλη δύναμη αντίστασης και έχει καταστήσει τους πάντες, άβουλους αποδέκτες του επερχόμενου αρμαγεδώνα.

Η Γυναίκα επομένως, είναι η τελευταία γραμμή άμυνας του Ανθρώπου.

Η Γυναίκα-Μάνα, στην οποίαν η δημιουργία έχει εμφυτέψει το ακατάλυτο προνόμιο να γεννά Γιούς και Κόρες και να σμιλεύει Ασπίδες με την εντολή: ΤΑΝ ή ΕΠΙ ΤΑΣ.

Να γεννά και να σμιλεύει Λεωνίδες, Προμηθείς, Ήρωες, Σοφούς, Σίσυφους, Σπάρτακους και Εσταυρωμένους, που θα σηκώσουν στους ώμους τους, τον Ήλιο, την λαμπρή μοίρα του Ανθρώπου.

Γι' αυτή, την Γυναίκα, που καλώ να μυηθεί στα ευγενή ιδανικά της ύπαρξής της, τη Μάνα, την Γοργώ, την Μερόπη, την Αθηνά, την Παναγιά, την Μπουμπουλίνα, την Κυρά της ΡΩ,, έγραψα το ποίημα που ακολουθεί.

Σ' αυτήν απευθύνομαι. Σ' αυτήν αφιερώνω αυτό το πόνημα και αυτήν προσκαλώ τους Άνδρες, να προσκυνήσουν. Την Μάνα, την ερωμένη, τη σύζυγο, την γητεύτρα του Έρωτα της Ζωής και της Δημιουργίας.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΡΑΨΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Το ανά χειράς βιβλίο-ποίημα, είναι το τέταρτο και η Τρίτη Ποιητική Συλλογή, μέσα σε τέσσερα χρόνια. Έπεται η πέμπτη Ποιητική Συλλογή με τίτλο: ΗΘΙΚΟ ΣΥΝΕΧΕΣ, ΧΩΡΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ – ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΣ, ΣΙΣΥΦΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΡΟΠΗ.

Τα παραπάνω πονήματά μου, γράφτηκαν στα τελευταία τέσσερα χρόνια, που εκτυλίσσεται το Θέατρο του Παραλόγου και η περιδίνηση της Πατρίδας μας, στο χωρίς πάτο πηγάδι της μνημονιακής τραγωδίας.

Σε όλα μου τα έργα, προσπαθώ να επιτύχω κάποια υπέρβαση, στην βεβαιότητα, που οδηγεί η ανάλυση των στοιχείων και η προβολή τους στο μέλλον. Του αφανισμού μας δηλαδή, ως Έθνος και Κράτος με Ελληνική υπόσταση.

Καταφεύγω στην ιστορία μας και στα μεγάλα έργα αυτής της φυλής, σε ανάλογα αδιέξοδα απέναντι σε κραταιούς εχθρούς και σε ανάλογες με την σημερινή, προδοσίες ελληνόφωνων ηγετών της και επικαλούμαι την Συμπαντική νόηση και την Θεία δίκη οι οποίες πάντα σε κάθε Μάχη μεταξύ Θεών και Τιτάνων, αποδίδουν το δίκαιο στους Θεούς. Και γράφοντας, όλο και επιβεβαιώνονται οι αρχικές εφιαλτικές σκέψεις μου, ότι οι Δυνάμεις του κακού, που εκτρέφονται στα κατώγια της Εσπερίας και της Ε.Ε., εξελίσσουν την μεγαλύτερη και καταστροφικότερη επίθεση κατά του Ανθρώπου, εκκινώντας από την Πατρίδα μας.

Συνειδητά, ψυχροί και οργανωμένα, εκτελούν και αφανίζουν τον Ελληνικό Λαό και ευτελίζουν, τις Αξίες και τα ιδανικά, που παρήγαγε ανά τους Αιώνες το Ελληνικό Έθνος, υπέρ του Ανθρώπου, τον Ελληνικόν ΛΟΓΟΝ.

Και προχωρούν καταστρέφοντας όλα τα Έθνη και τις Πατρίδες, εγκαθιδρύοντας την αυτοκρατορία του νέου τύπου Ανθρώπου, του όλο και περισσότερο σκλαβοποιούμενου. Στη Μάχη αυτή του Ανθρώπου με τον σύγχρονο Μινώταυρο, φαίνεται ότι ο Άνδρας, που επί χιλιάδες χρόνια έχει εξοβελίσει την Γυναίκα, να χάνει την Μάχη.

Γι' αυτό, με τα έργα μου, επιχειρώ, αφ' ενός μεν, να αποκαλύψω το διαχρονικό έγκλημα του Θηρίου κατά της Ανθρωπότητας, δηλαδή, την περιθωριοποίηση της Γυναίκας και αφ'

ετέρου, να προκαλέσω την αφύπνησή της και την επανάκαμψη της Γυναίκας-Μερόπης, στο προσκήνιο.

Η αφύπνιση της Γυναίκας σκλάβας και η συνειδητοποίηση της αποστολής της, είναι αναγκαία για την εύοδωση της νέας Μάχης, που ήδη συντελείται μεταξύ των σύγχρονων Θεών και Τιτάνων.

Τώρα μάλιστα, που η Ανθρωπότητα καλείται να δώσει την δεύτερη μάχη της με τους Τιτάνες, που επιδιώκουν την σκλαβοποίησή της και που η Ελλάδα, επελέγει ως το πρώτο πείραμα και το αρνίον προς σφαγή, στο Βωμό του Σατανά, η αφύπνιση και η στράτευση της Γυναίκας στον Αγώνα υπέρ του Ανθρώπου και του Θεού, καθίσταται απολύτως επιτακτική.

ΠΡΩΤΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

ΕΙΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΑΝΑ, ΘΕΑ-ΠΑΝΑΓΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

ΕΙΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΑΝΑ, ΘΕΑ-ΠΑΝΑΓΙΑ

- ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΠΟΛΟΥ ΣΙΣΥΦΟΥ - ΜΕΡΟΠΗΣ
- ΜΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΛΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΑΠΑΝΕΜΙΑ
- ΕΙΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΕΡΟΠΗ – ΜΟΥΣΑ - ΘΕΑ
- ΕΙΣΑΙ Η ΓΟΡΓΩ, ΓΥΝΑΙΚΑ – ΜΕΡΟΠΗ - ΘΕΑ
- ΕΙΣΑΙ Τ' ΑΝΘΡΩΠΟΥ Η ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ Η ΜΗΤΕΡΑ
- ΜΗΝ ΣΚΟΝΤΑΨΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ
- ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΣΥΜΦΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ
- ΕΙΣΑΙ Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩ
- ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΛΕΝΕ ΠΛΑΣΜΑ ΑΓΝΟ
- ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΥΡΟ
- ΣΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΑΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ
- ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΚΤΡΕΨΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΙΤΗ
- ΕΙΣΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ Η ΡΕΑ
- ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ ΥΣΤΑΤΗ ΠΡΟΒΑ
- ΧΤΙΖΟΥΝ ΠΑΝΩΡΙΑ ΤΕΜΕΝΗ
- ΒΛΕΠΩ ΓΛΩΣΣΕΣ ΦΩΤΙΑΣ
- ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ – ΠΕΘΑΙΝΕΙ Η ΓΗ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Αυτή η ποιητική ενότητα, ίσως να αποτελέσει το έναυσμα για συζήτηση πάνω στα ερωτήματα:

- Γιατί ο Μύθος του Σίσυφου και της Μερόπης και ιδιαίτερα η Μερόπη, παραμένουν μέχρι σήμερα κεφάλαια άγνωστα στη Παγκόσμια διανόηση;
- Ποιές είναι οι πνευματικές Οντότητες που ενέπνευσαν τον Μύθο, Σίσυφου Μερόπης, και ποιά είναι τα μηνύματα που εκπέμπουν;
- Ποιές δυνάμεις κατέταξαν τη Γυναίκα-Μητέρα, στην κατηγορία του μή Αγνού πλάσματος, κατώτερου από τον Άνδρα και συντηρούν αυτή την κατάταξη μέχρι σήμερα;
- Γιατί το Γυναικείο κίνημα, αντί να εξυψώσει το ηθικό ανάστημα της Γυναίκας, την αποπροσανατολίζει, καθιστώντας την, από Θεά Μερόπη, σε δεύτερης ποιότητας πλάσμα, δοχείο ηδονής και πλύστρα;
- Και σε αμέτρητα ακόμα ερωτήματα, που αφορούν την Ελληνική και Ανθρώπινη κοσμοαντίληψη.

Οι επί μέρους ενότητες που ακολουθούν, αφορούν κάθε Γυναίκα χωρίς διακρίσεις, με τις παρακάτω όμως διευκρινίσεις.
Ότι, τα πρότυπα της Γυναίκας – Μερόπης – Θεάς και Μούσας, της Γοργώ, της Αθηνάς, της Αφροδίτης, της Ρέας, της Παναγιάς, της Ορσηίδας, της Κυρίας της Ρω κλπ., που παρελαύνουν στα ποιήματά μου, ως Ουράνιες λάμπουσες Οντότητες, είναι αναταχθείσες στα ανώτερα επίπεδα συνειδητοποίησης, που ετίμησαν το προνόμιο της Γυναίκας, της συζύγου, της Μάνας και της Ορσηίδας Μητέρας των Ελλήνων.

Στο κεφάλαιο αυτό, επιχειρώ να αναδείξω τις μεταξύ των Γυναικών, Οντότητες που διαπότισαν, εξευμένισαν και έκαναν ν' ανθήσει, το εμφυτευμένο μέσα τους χάρισμα, η ενυπάρχουσα σοφία, η ομορφιά, η πραότητα και η Μητρική ευλογία.

Που φωταύγασαν τον Σίσυφο Άνδρα με τον Έρωτά τους, που πυροδότησαν την αναμένουσα να πυρποληθεί ψυχή του, ανταποδίδοντας και επιταχύνοντας την Ερωτική ορμή αμοφτέρων, μέχρι την σύντηξή τους σε ένα δίπολο, άτμητον και αδιαίρετον.

Στα ποιήματά μου, που ακολουθούν, αυτές τις Γυναίκες υμνώ και δοξάζω, τις πρωτοπόρες, τις μνημένες στο μεγάλο σκοπό.

Στις επόμενες όμως ενότητες, επιχειρώ να παρουσιάσω και την άλλη Γυναίκα, την εκπεσούσα από τον Θρόνο, που της έταξε η Δημιουργία, που όμως αναμένει την μύησή της, για να καταστεί ικανή να απελευθερώσει τις εγκλωβισμένες μέσα της δυνάμεις και να αναταχθεί σε Γυναίκα-Μερόπη-Θεά.

Αυτές τις γυναίκες, καλώ να επανακάμψουν στην Γη μας και στην Πατρίδα μας. Να φέρουν το φως τους και την καθαρτήρια φωτιά τους για να αποκαθάρουν το βόρβορο, μέσα στον οποίον, καταβυθίζεται η Ανθρωπότητα.

Να ανατάξουν τον Σκλάβο Άνδρα, τον υπνώττοντα Προμηθέα, τον θανατωθέντα Σωκράτη, τον εξοβελισθέντα στα τάρταρα Χριστό και την διατιμημένη Γυναίκα.

Αλλά, γιατί περιηγούμαι το Ελληνικό μυθολογικό πάνθεο για να αναδείξω τα πρότυπα της Γυναίκας – Μάνας και του Άνδρα;

Ίσως, γιατί ο σύγχρονος κόσμος μας, νοιώθω να καταβυθίζεται, αρνούμενος την καταγωγή του και τον προορισμό του. Να επισωρεύει την μη εκτονούμενη εντροπία του, που νομοτελειακά τον οδηγεί στην καταστροφή.

Ίσως, γιατί ο Αρχαίος Ελληνικός κόσμος και οι μικρές αναλαμπές του σύγχρονου Ελληνικού κόσμου, μας δίνουν με τον καλλίτερο τρόπο, τις κορυφαίες αλληγορίες των Αιώνιων Αρχών, που πρέπει να καθορίζουν τις Ανθρώπινες κοινωνίες.

Από τις κρυστάλλινες αυτές πηγές των Αρχών, που αναβλύζουν οι Αιώνιες μυθολογικές οντότητες, αλλά και οι σύγχρονες, ξετυλίγονται στο ρυθμό της ιστορίας, τα μυστικά και τα μυστήρια της φύσης, της ύλης και του Ανθρώπου. Μέσα από τη Γνώση της φυσικής και της Συμπαντικής τάξης και τον ίλιγγο της Ιστορίας, αλλά και της Γνώσης του έσω μας κόσμου, συνειδητοποιούμε την Ουσία του Θεού, ιχνηλατώντας το μεγαλείο του Απείρωσ μεγάλου και του Απείρωσ μικρού.

Αυτήν ακριβώς, τη συνειδητοποίηση ζούσαν οι μαθητές του Πυθαγόρα, όταν ο Δάσκαλος, για να επιστέψει, την διδαχή, τους δίδασκε, πως κατανοείται η Αλήθεια μέσα από την σύντηξη – Ένωση του Άνδρα – Γυναίκας.

Τους αποκάλυπτε την ομορφιά και την ιερότητα των αριθμών, που συναντούσαν την άλλη ομορφιά και την ιερότητα, που αναβρύζει μέσα από το

μυστήριο των δύο φύλων, που πυρπολούνται από την ζωογόνα φωτιά του Έρωτά τους.

Εκεί, ο πάντα αειθαλής στη ψυχή Πυθαγόρας, ο πυρπολούμενος στην ψυχή του, από την Αθάνατη φλόγα που αντλούσε από το ηφαίστειο της πνευματικής του ζωής, υπότασσε τα εγκόσμια στην μαγεία του Έρωτα. Έτσι ο Έλληνας μάγος της Γνώσης και των μυστηρίων, δεν υποτάσσετο από την ηλικία των χρόνων του και μετέτρεψε την παρακμή της νιότης του στο απόγειο της ακμής του, μόνον όταν μέθυσε με το κρασί της Θεανώ, την υπερκόσμια σαγήνη της και τη Θεϊκή της έλξη.

Και έπλασαν, η νεαρή Θεανώ και ο ηλικιωμένος μεγάλος Δάσκαλος, τον πιο φωτεινό και τον πιο τρυφερό Έρωτα των αιώνων. Τον Έρωτα της πρώτης άνοιξης της Θεανώ και της Σοφίας του Δάσκαλου.

Ο σοφός γέρον συγκλονίσθηκε. Τις αισθήσεις, γνώριζε τον τρόπο να τις νικά. Την καλπάζουσα φαντασία να την υποτάσσει. Μα η αστραπή της Θεανώ, η αύρα της σαγήνης της και η πυρπολούσα Αγιότητα της ψυχής της, που είχαν διεισδύσει μέσα του, τον είχαν απογειώσει σε άλλους κόσμους. Τον είχαν συνεπάρει και έζησε το απόγειο της ακμής του, πετώντας με τα φτερά της Θεανώ, σε Θεϊκούς κόσμους.

Εκεί ψηλά ωρίμασαν οι πνευματικοί του καρποί και τους κληροδότησε στον Άνθρωπο.

Η αρχαιότητα, συνειδητοποίησε ακόμα την κεφαλαιώδη αλήθεια, που οι επόμενες γενιές παραγνώρισαν και ξεστράτισαν στον κατήφορο της απώλειας. Οτι δηλαδή, η Γυναίκα για να επιτελέσει τις Θεϊκές της λειτουργίες, ανατασσόμενη σε ανώτερες σφαίρες, σε σύζυγο και Μητέρα, έχει ανάγκη από διδασκαλία, Γνώση και ειδική μύηση, όπως η Θεανώ, όπως η Μερόπη, Θεά, η

Μούσα της Γνώσης, της Σοφίας, του Έρωτα, της Δημιουργίας και της Πραότητας.

Η σοφή αρχαιότητα, διδάσκει την επιστήμη της Γυναικείας ολοκλήρωσης, μέχρις ότου, καταστεί άξια σύζυγος, και Θεά Μητέρα.

Άξια σύζυγος, που θα ανατάξει το Άγριο ον σε ήμερον, σε αιθαλή Πυθαγόρα, σε κυνηγό της Γνώσης, της Σοφίας, του Έρωτα και της Δημιουργίας.

Αυτή τη διδαχή επιχειρώ να περάσω στη συνείδηση των αναγνωστών και αναγνωστριών αυτού του ποιήματος.

Μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η μνημένη Γυναίκα στο Θεϊκό αυτό ρόλο της, αποτελούσε την πραγματική δύναμη της ομορφιάς της φυλής των Ελλήνων και τον κύριο συντελεστή των θαυμάτων, που επιτέλεσαν οι Έλληνες.

Σ' αυτή, την Ελληνίδα Γυναίκα, οφείλεται η δύναμη των γενεών και το ανεπανάληπτο και συνεχές Ελληνικό θαύμα.

Στην απουσία επίσης αυτής της Γυναίκας, οφείλεται το τέλμα του κόσμου μας και για την σωτηρία του, την επάνοδο αυτής της Γυναίκας επικαλούμαι.

Η διείσδυση δε των δύο υπάρξεων, Άνδρα – Γυναίκας, ο ένας μέσα στον άλλον, σώματι, ψυχή τε και πνεύματι, πρέπει να συντηχθούν διά του Έρωτα, εις δίπολο ενιαίο, άτμητο και αδιαίρετο. Να σχηματίσουν, όπως διδάσκει ο Πυθαγόρας, μια σύνοψη του Σύμπαντος και σαν καρπός αυτής της σύνοψης, να γεννηθεί ο νέος Άνθρωπος και να αναταχθεί σε νέο Σίσυφο και σε νέα Μερόπη και οι δύο μαζί, σε ένα δίπολο, άτμητο και αδιαίρετο.

Το παράδειγμα της Θεανώ – Πυθαγόρα, δεν είναι τυχαίο. Ούτε η διαφορά ηλικίας τους, πρέπει να θεωρηθεί απαγορευτική για την Ερωτική τους σύντηξη. Ούτε βεβαίως, ο Γάμος πρέπει να θεωρηθεί εξαγνισμός του Έρωτά τους. Αντίθετα, ο Έρωτας πρέπει να θεωρηθεί ως η δικαίωση και η Αγιοποίηση του Γάμου τους.

Το παράδειγμα αυτό, το χρησιμοποιώ για να καταδείξω την Θεϊκή Ουσία του Έρωτα, που ανατάσσει τις δυνάμεις της ψυχής και του σώματος, καθιστά δηλαδή τον γέροντα νέον και τον αναγεννά, μέσα από την ώσμωση των ψυχών, την μετάγγιση ζωής και Γνώσης, μύησης και πάθους για Δημιουργία. Ανατάσσει σε γητεύτρα την Θεανώ, που μυείται από τον μεγάλο Δάσκαλο και τον Δάσκαλο, που αναγεννάται στο υπερκόσμιο λουτρό του Έρωτα της Θεανώ.

Όταν κάθε Γυναίκα μνηθεί, τότε ανατάσσεται σε Θεανώ. Άνθος εύοσμο, που στο πέρασμά του, κλείνει ευλαβικά το γόνυ ο Δάσκαλος, προσκυνητής σαν το καρπερό στάχυ στη Μάνα Γη. Ανατάσσεται σε σύζυγο και Μάνα, Γοργώ, στη Ρέα τη Μάνα του Δία, στην Αφροδίτη και στη Μερόπη Θεά.

Η Πατρίδα μας και ο Κόσμος έχει ανάγκη:

- Από τη σύγχρονη Ρέα, που θα σώσει το Γιό της Δία, από τον πατέρα του Κρόνο.
- Από την Κυρία της Ρω, Ακρίτα και φύλακα της Πατρίδας, με τα ερειπωμένα τείχη και τα σκόρπια ανά τον κόσμο παιδιά της.
- Από την Ορσηίδα Ελληνίδα Μάνα, που θα ανατάξει τον υπνώττοντα Σίσυφο Άνδρα, που θα γεννήσει Ήρωες και Σοφούς, που θα σηκώσουν το βράχο ως την κορυφή του βουνού, και την Πατρίδα του Ανθρώπου στους ώμους τους.
- Από τις Γοργώ, συζύγους και Μάνες, που θα μνήσουν τους Άνδρες και Γιους, στο μυστήριο της υπερθυσίας, που θα σμιλεύει τις ασπίδες του Χρέους, με το Αιώνιο ΤΑΝ ή ΕΠΙ ΤΑΣ του Βασιλιά και πολεμιστή της Ελευθερίας.
- Από την Παναγιά, την Αθηνά, την Αφροδίτη και την Δήμητρα, τις μητέρες Θεών και τις Θεές της Σοφίας.

**ΜΙΑ ΠΙΟ ΒΑΘΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΤΙΚΗ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΣΙΣΥΦΟΥ ΚΑΙ ΜΕΡΟΠΗΣ**

Η βαθιά, πολυεπίπεδη και πολυκεντρική μελέτη του μύθου αυτού, μας οδηγεί σε σημαντικές διαπιστώσεις.

Μας εισάγει στα βάθη της Αρχαιοελληνικής σκέψης και αποκαλύπτει, ότι, ο μύθος αυτός, συνειδητά ακρωτηριάστηκε, με στόχο την απόκρυψη της κοσμογονικής δύναμης, που εκλύει το Δίπολο Σίσυφου – Μερόπης. Εξοβέλησαν από το προσκήνιο της ιστορίας, το φανταχτερό κομμάτι του, την Μερόπη και άφησαν μόνο τον επί ματαίω αγωνιζόμενον Σίσυφο.

Η αποκάλυψη αυτής της τραγωδίας, που συντελείται κατά του Ανθρώπου και της προοπτικής του, ίσως πυροδοτήσει ένα πολυδύναμο διάλογο και εγκαινιάσει την έναρξη ραγδαίας αλλαγής στην σκέψη του σύγχρονου Ανθρώπου.

Στην συντριπτική πλειοψηφία των διανοητών, είναι γνωστός μόνον ο ένας πόλος του μύθου. **Ο Σίσυφος και το Σισύφειο δράμα του.**

Η καταδίκη του δηλαδή, από τον εξουσιαστή Δία, να προσπαθεί αενάως να ανεβάσει τον πυρωμένο βράχο στην κορυφή του βουνού και ο οποίος κάθε φορά που πλησιάζει στην κορυφή, καταρακουλιάζει μέχρι τα ριζά του βουνού, καταστρέφοντας, όποιο έργο έχει παράξει ο Άνθρωπος.

Η συντριπτική πλειοψηφία των Ανθρώπων, αγνοεί τον άλλον πόλο του μύθου. Την Μερόπη.

Την Θεά και Μούσα της Γνώσης, της Σοφίας, του Έρωτα, της Δημιουργίας και της Πραότητας.

Οι περισσότεροι, γνωρίζουν ότι η Μερόπη είναι μια από τις επτά Πλειάδες αδελφές, κόρη του Άτλαντα και της Πλειόνης.

Μαζί με τις αδελφές της, η Μερόπη μεταμορφωμένη κι' αυτή σε άγριο περιστέρι, έκανε το καθημερινό δρομολόγιο από την Κρήτη, που από μικρός κρυβόταν ο Δίας, από τον πατέρα του τον Κρόνο, μέχρι την χώρα, πίσω από την θάλασσα, που κουβαλούσαν ΑΜΒΡΟΣΙΑ και το γάλα της κατσίκας Αμάλθειας για την διατροφή του. Είναι η μόνη, που παντρεύτηκε θνητό, τον ιδρυτή και πρώτο Βασιλιά της Κορίνθου, δραστήριο, δημιουργικό και καταξιωμένο Άνδρα, τον αγωνιζόμενο υπέρ του κοινού καλού. Τις γνώσεις του και την εξυπνάδα του, χρησιμοποιούσε στην πάλη του με τους Θεούς Δυνάστες του. Γι' αυτό, περιφρονημένη από τις άλλες έξι Πλειάδες, είναι μακριά από αυτές, απομονωμένη στον Ουράνιο θόλο, θλιμμένη και βυθισμένη στην αχλή της καταφρόνιας τους.

Η Μερόπη, συμβολίζει το πάθος του Ανθρώπου, αλλά και την εντολή της δημιουργίας για Γνώση και Σοφία, την Γαλήνη και την Πραότητα, μέσα από την μετεξέλιξη του άγριου όντος, του Άνδρα, σε ήμερο ον. Ακόμα περισσότερο συμβολίζει, μέσω του διαρκούς Γάμου της με τον θνητό Σίσυφο, την μετεξέλιξή του, σε σοφό Άνθρωπο και κατακτητή της Ελευθερίας του.

Συμβολίζει επίσης, ότι η ανέλιξη του Ανθρώπου επιτυγχάνεται μέσα από έναν κόσμο ευγενών συναισθημάτων. Της έλξης μεταξύ των δύο φύλων, της Αγάπης και του Έρωτα, ο οποίος είναι ο καρπός της σύντηξης του Άνδρα – Γυναίκας σε ένα Δίπολον, ενιαίον, φωτεινόν, άτμητον, αδιαίρετον και Αθάνατον.

Αυτή η υπέρτατη Ένωση, δεν αφήνει κενό για την ανάπτυξη της διχόνοιας και ως εκ τούτου συμπτύσσει τις δυνάμεις, τις πολλαπλασιάζει και τις ανατάσσει, σε όλο και υψηλότερα επίπεδα δημιουργικότητας, ενώ, ενώνει δύο Ανθρώπους και τους καθιστά ένα ον, με ακόμα ισχυρότερες Θεϊκές ιδιότητες, Δίπολον, άτρωτον, αιώνιον και Ελεύθερο.

Με σκοπό αυτήν την ένωση μεταξύ του Σίσυφου, του πρώτου δημιουργικού υπέρ του κοινού συμφέροντος Άνδρα, οι Θεότητες, οι πέραν του Ολύμπου, εξήτησαν από την Μερόπη, να επισκεφθεί τον Σίσυφο. Να τον γητέψει με τον Έρωτά της, να τον ανεβάσει στα φτερά της, να τον κάνει όμοιόν της, δηλαδή, κυνηγόν της Γνώσης, της Σοφίας, του Έρωτα, της Δημιουργίας και της Πραότητας.

Να συντήξουν δίπολον, άτμητον, αδιαίρετον και Αθάνατο, με στόχο την δημιουργία των πολιτών της Ουράνιας πόλης, τον Γαλαξία του ανώτερου Ανθρώπινου Γένους.

Αυτή η εκδοχή του μύθου παραμένει θαμμένη στην λήθη των Αιώνων.

Γιατί; Και από ποιούς;

Ο μύθος αυτός, αναδεικνύει τον Άνδρα, τον δημιουργικόν, τον ακατάβλητον, τον αντιστρατεύομενον και τους Θεούς Δυνάστες του.

Αναδεικνύει την Θεότητα της Γυναίκας, σύμβολο της Γνώσης και της Σοφίας, της Δημιουργίας και της Πραότητας, η οποία έλαβε την εντολή, από Θεότητες πέραν τον Ολύμπου, να επισκεφθεί την Γη, να συναντήσει τον πρώτο Άνδρα, τον ικανότερο, τον αγωνιζόμενο για το κοινόν όφελος. Τον Σίσυφο.

Ανασύρουμε από την λήθη στο φως της ιστορίας και παραθέτουμε, παρακάτω αυτή την πτυχή του μύθου.

Όταν ο Δίας, έκλεψε την πανέμορφη κόρη του Αισώπου, Θεού των ποταμών και προσπαθούσε να εντοπίσει τον απαγωγέα, ο Σίσυφος τον διαβεβαίωσε ότι τον γνώριζε και θα μπορούσε να τον καταμαρτυρήσει, εάν του πρόσφερε μια πηγή νερού στην κορυφή ενός βουνού.

Ο Αίσωπος, άνοιξε στην κορυφή του βράχου της ακροναυπλίας, την γνωστή πηγή νερού και ο Σίσυφος, κατέδωσε τον Δία, τον απαγωγέα της κόρης του.

Ο Δίας θύμωσε και για να τιμωρήσει τον Σίσυφο, έστειλε τον Θάνατο, να τον συλλάβει και να τον οδηγήσει στον Άδη.

Ο πανέξυπνος Σίσυφος, αλυσόδεσε τον Θάνατο, ταπεινώνοντας τις εξουσιαστικές δυνάμεις του Ανθρώπου. Έτσι ο Δίας έστειλε τον ισχυρό Θεό του πολέμου, τον Άρη, για να ελευθερώσει τον Θάνατο, ο οποίος συνέλαβε τον Σίσυφο και τον φυλάκισε στον Άδη. Φεύγοντας ο πανέξυπνος Σίσυφος από τη Γη, ζήτησε από την Γυναίκα του Μερόπη, να μην προσφέρει σπονδές για τον νεκρό. Να μην αποδεχθεί δηλαδή, ως τετελεσμένο και οριστικόν, τον θάνατό του. Και τούτο, γιατί ήθελε να επανέλθει στην ζωή του Άνω Κόσμου.

Όταν ο Άδης διαπίστωσε, ότι μόνο ο Σίσυφος δεν είχε, δια των σπονδών αυτών, αποδεχθεί ως τετελεσμένο τον θάνατό του, του εξήτησε να μηνύσει στην Μερόπη να προσφέρει τις καθιερωμένες σπονδές. Ο Σίσυφος, του είπε ότι μόνο με την φυσική του παρουσία στον Άνω Κόσμο, θα ήταν δυνατόν να πεισθεί η Μερόπη. Έτσι και έγινε. Αλλά ο Σίσυφος, αφού ανέβηκε στην Γη, δεν ξαναγύρισε στον Άδη. Έζησε πολλά χρόνια αγωνιζόμενος υπέρ του κοινού καλού, σηματοδοτώντας την άσβεστη επιθυμία για ζωή αλλά και την Αθανασία των Δημιουργών.

Όταν πλέον ο Σίσυφος πέθανε με φυσιολογικό θάνατο, ο Δίας τον τιμώρησε να σηκώνει ένα βράχο για να τον ανεβάσει στην κορυφή του βουνού. Αυτός όμως κάθε φορά και πριν φτάσει στην κορυφή, κατακυλούσε μέχρι τα ριζά του βουνού. Στην αλληγορία αυτού του μύθου, ο Σίσυφος, αντιστρατεύεται τους Θεούς Δυνάστες του και αναδεικνύει την Θεότητα της Γυναίκας, σύμβολο της Γνώσης και της Σοφίας, του Έρωτα, της Δημιουργίας και της Πραότητας.

Αυτός ο μύθος, Ευαγγέλιο της μεγάλης αλήθειας, είναι απωθημένος στην λήθη της ιστορίας. Είναι άγνωστος στους παλαιότερους και πολλούς σύγχρονους διανοητές μας. Δεν κοσμεί τις βιβλιοθήκες του πλανήτη, εκτός βεβαίως από τις μυστικές βιβλιοθήκες των Δυναστών μας.

Με το ποίημά μου, ΓΥΝΑΙΚΑ, επιχειρώ να ανασύρω την βαριά ταφόπλακα, κάτω από την οποία, επί χιλιετίες ενταφίασαν την Γυναίκα-Θεά και Μούσα-Μερόπη και καταδίκασαν τον Άνδρα και το Ανθρώπινο Γένος, να κουβαλά τον βράχο στους ώμους του, χωρίς ποτέ να μπορεί να τον εναποθέσει στην κορυφή του βουνού, που τόσο παραστατικά σηματοδοτεί αυτός ο Μύθος.

Στην κορυφή, από την οποία θα δει και θα κατανοήσει το θαύμα του κόσμου. Αυτήν την εξορισθείσα στην αιώνια λήθη Θεότητα, την Γυναίκα-Μερόπη, θα επικαλεστώ και θα της ζητήσω, να επανακάμψει στην Γη, ως σωτήρας του Ανθρώπινου Γένους, αλλά και όλων των Γενεών, όλων των όντων, που κινδυνεύουν.

Τώρα, που η Ανθρωπότητα δίνει την δεύτερη καθοριστική μάχη της, κατά των Τιτάνων, που επιδιώκουν την σκλαβοποίησή της και η Ελλάδα επελέγει ως το πρώτο αρνίον προς σφαγή, στο Βωμό του Σατανά, η παραπάνω πρόσκληση είναι επιτακτική και αναγκαία.

Δεν υπάρχει λόγος, ούτε πράξη, που να μην έχει τον αντίλαλό της και την συμμετρική της αντιστοίχιση στην Αιώνια φυσική και Συμπαντική τάξη. Αυτή είναι μια παραδοχή, τόσο της Ελληνικής, όσο και της παγκόσμιας Αρχαίας σκέψης. Οι σύγχρονες επιστήμες των Φυσικών και Μαθηματικών επιστημών, της κβαντικής θεωρίας κλπ., απέδειξαν την ύπαρξη των κόσμων και αντικόσμων, της ύλης και αντιύλης, κλπ. Για τον Πυθαγόρα οι φαινομενικές αδικίες της μοίρας, οι κακομορφίες, οι μιζέριες, τα πλήγματα της τύχης και οι κάθε είδους δυστυχίες, εξηγούνται σαν η αναπόδραστη ανταμοιβή, ή η τιμωρία, των πράξεων μας, σε προγενέστερες ζωές μας.

Μια προγενέστερη εγκληματική ζωή μας, έχει σαν συνέπεια τον εξιλασμό μας, από τον επόμενο κύκλο ζωής. Μια ατελής ζωή, εγγράφει υποθήκες για επανόρθωση, στις επόμενες ζωές και μια ενάρετη, δημιουργική και ανώτερη ζωή, ενεργεί ως βατήρας για την ανύψωσή μας σε ανωτέρα επίπεδα.

Όσο ανεβαίνει τα διαδοχικά στάδια η ζωή του Ανθρώπου, κατακτά ανώτερες βαθμίδες Ελευθερίας. Αυτές οι αντιλήψεις, καθιστούν τον Άνθρωπο απόλυτα αυτεξούσιο και τους ταγούς του, απείρως ενόχους για τα εμπόδια που θέτουν στους διοικούμενους, να παραμένουν στο σκοτάδι της Αγνωσίας και στην Αιώνια περιδίνηση.

Τον καθιστούν επίσης υπεύθυνον απέναντι στον ίδιο και υπεύθυνον για την κατάκτηση ή όχι της Ελευθερίας του.

Η ανοδική πορεία υπέρ του καλού, περνάει μέσα από την άσκηση και την αβίαστη επιλογή, που δοκιμάζεται στο γήπεδο των διαδοχικών γενεών. Η συνεχής, αδιάκοπη και δημιουργική άσκηση των γενεών, δρα σωρευτικά, ώστε ο Άνθρωπος να επιτύχει ανώτερες βαθμίδες Ελευθερίας, εξανθρωπιζόμενος και τελειούμενος. Το αντίστροφο συμβαίνει και με τον κατηφορικό δρόμο του Ανθρώπου, που συντηρεί και επιταχύνει η απόλαυση των αγενών παθών μας. Στην περίπτωση αυτή και εφ' όσον ο Άνθρωπος, ξεπεράσει το κρίσιμο σημείον, μεταλλάσσεται σε κατώτατης μορφής ον, σε δαίμονα. Ο δαίμονας, μεταλλάσσεται σε ζώον και λαμβάνει την άλλη όψη του κόσμου. Την σκοτεινή όψη του κόσμου και συνεχίζει τον κατήφορό του. Όλες αυτές οι ανατάξεις και μεταλλάξεις, υπακούουν στον νόμο της αναλογίας των πράξεών μας, στα πλαίσια και υπό το φως, της καθαρής και αβίαστης συνείδησης, που υπάρχει εντός μας.

Η παράδοση όλων των εθνών και των φυλών, διδάσκει πως οι ανώτεροι μύστες, οι Θεοί προφήτες της ιστορίας, διατηρούν την ανάμνηση παλαιότερων γενεών, καταγραμμένη μέσα τους. Διδάσκει ακόμα, ότι όλες οι γενιές πρέπει να συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους και οι προγενέστερες να κληρονομούν την γνώση και την δημιουργία στις επόμενες. Να διεξάγουν, χωρίς ανάπαυλα αγώνες, να κάνουν επιλογές υπέρ του συνόλου και να επιχειρούν με πράξεις αυτοθυσίας για την ανάταξη του ανθρώπινου είδους.

Η ψυχή λοιπόν του Ανθρώπου, μπορεί με δική της Βούληση ν' ανέβει και να κατέβει διά μέσου των γενεών. Το ίδιο και η Ανθρωπότητα, ως σύνολο, διαγράφει την πορεία της, σαν αποτέλεσμα της επίδρασης των ατομικών προσπαθειών, σύμφωνα με τον αδήριτο νόμο της ανιούσας προόδου, που αποτελεί επιταγή της Θείας Τάξης.

Η αλήθεια αυτή, έχει καταστεί κατανοήσιμη από τα Αρχαία Ελληνικά και όχι μόνο μυστήρια, που πρέπει να κατανοήσουμε. Τα ζώα, είναι συγγενείς του Ανθρώπου και ο Άνθρωπος είναι συγγενής των Θεών, edίδασκε ο Πυθαγόρας. Υποστήριζε στις διδασκαλίες του, την αγωνία των όντων, για την ανάταξή τους στην σκάλα των ανιόντων ειδών. Την εγκλωβισμένη τάση της ύλης, να μετάσχει στην διαδικασία της πνευματώσής της και το πέρασμά της στο Βασίλειο των φυτικών όντων.

Την λαχτάρα των φυτικών όντων, να αναταχθούν στον κόσμο των ζώων και του ζωικού βασιλείου και εκείθεν στον Ανθρώπινο κόσμο. Σε ένα κόσμο

διαδοχικών, όλο και πιο υψηλότερων κορυφών, που τον κατακτούν με την ατομική προσπάθεια, που την διαπλάθει και την εξακοντίζει στα ύψη η συλλογική συνείδηση των γενεών.

Ποιος είναι λοιπόν ο απώτερος σκοπός του Ανθρώπου;

Ύστερα από αμέτρητες ζωές και θανάτους, αναγεννήσεις, ηρεμίες και οδυνηρές αφυπνίσεις, υπάρχει ένα λιμάνι, για άλλους μια κορυφή, όπου ο μόχθος και ο πόνος, θα εξαχνωθούν από το φως της Γνώσης και θα παραχωρήσουν τη θέση τους στην Ελευθερία;

Ναι, λένε οι μύστες. Όταν η διάνοια συνειδητοποιήσει την ουσία της ύλης και των νόμων της, όταν δηλαδή, αναταχθεί σε υψηλότερα επίπεδα η πνευματικότητά μας και εγκολπωθούμε την αρχή και το τέλος των πραγμάτων, τότε, θα επιτευχθεί η ενσωμάτωσή μας στη Θεία διάνοια.

Αλλά ένα τέτοιο τέρμα, θα είναι οριστικό;

Η πνευματική Αιωνιότητα έχει άλλα χρονικά όρια και μέτρα από ότι γνωρίζουμε σήμερα. Δεν μπορεί, παρά να έχει δικούς της σταθμούς, κανόνες και περιοδικότητες.

Μόνον, που αυτά ξεπερνούν εντελώς τις Ανθρώπινες αντιλήψεις.

Ο νόμος όμως των προοδευτικών αναλογιών και οι εκάστοτε δυναμικές τους, στα ανιόντα Βασίλεια της φύσης, μας οδηγούν στην παραδοχή, ότι όταν το πνεύμα, που ανατάχθηκε σε ανώτατα επίπεδα, δεν μπορεί να γυρίσει πίσω, περνάει στην επικράτεια της Αθανασίας.

Μια επικράτεια, χωρίς αρχή και τέλος, όπου ο Αγώνας της τελείωσης θα συνεχίζεται στο διηνεκές.

Η Γυναικεία Θεότητα, καλείται να μπολιάσει τη Γη και το Σύμπαν, με αισθήματα Αγάπης, Γνώσης, Σοφίας, Ελευθερίας, Δημιουργικότητας και Πραότητας.

Αυτό το μήνυμα, εκπέμπει ο Μύθος του Σίσυφου και της Μερόπης, που εδώ και χιλιάδες χρόνια, οι κατακτήσαντες τον κόσμο δυνάστες μας, καταχώνιασαν στο απύθμενο και ερεβώδες τέλμα της λήθης.

Αλήθεια, ποιό σύστημα επί της Γης, διδάσκει το μήνυμα του μύθου αυτού, στους πολίτες μας;

Μια μικρή έρευνα, θα μας οδηγούσε στην εφιαλτική διαπίστωση, ότι αυτό το αποκαλυπτικότατο Ευαγγέλιο της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας, συνειδητά ενταφιάστηκε και ουδέποτε έγινε προσπάθεια μετακίνησης της ταφόπλακας για να φανεί η κρυμμένη αλήθεια.

Ίσως τότε, θα ήταν δυνατή και η συνειδητοποίηση των αιτίων, που επί χιλιάδες χρόνια, ευρίσκεται στο στόχαστρο, ο Ελληνικός Λόγος και το Ελληνικό Έθνος. Και βεβαίως, θα φανεί γυμνός ο Βασιλιάς όλων των 'ισμών'.

Η λατρεία πάντως, της Γυναίκας και η αναγνώριση, του εκ της δημιουργίας ταχθέντος ρόλου της, αποτελεί πεποίθηση από την βαθιά Ελληνική Αρχαιότητα. Η Ελλάδα, γνώρισε τρεις κορυφαίους μύστες, που έφθασαν στο απόγειο.

Ο Ορφέας, πρώτος από την χαραυγή του Ελληνισμού, ο Πυθαγόρας στο απόγειό του και ο Απολλώνειος ο Τυανέας στην Δύση του.

Γράφεται μεταξύ άλλων στην Επίκληση του Ορφέα:

.... Επικαλούμαι τον Ουράνιο και παντοδύναμο Έρωτα. Ας είναι μέσα στις αγάπες σας, στα δάκρυστά σας, στις χαρές σας. Αγαπάτε, γιατί τα πάντα αγαπάνε, οι Δαίμονες της αβύσσου και οι Θεοί του Αιθέρα. Αγαπάτε, γιατί τα πάντα αγαπάνε. Να αγαπάτε όμως το φως και όχι τα σκοτάδια. Σε όλο το ταξίδι να θυμόσαστε το τέρμα. Όταν οι ψυχές ξαναγυρίζουν μέσα στο φως, φέρνουν επάνω στο αστρικό τους σώμα, σαν απαίσια σημάδια, όλα τα σφάλματα της ζωής τους τα οποία για να τα σβήσουν, πρέπει να εξιλεωθούν.

.... Αν αφήφησα τον θάνατο, αν κατέβηκα, όπως λένε, στον Άδη, όλα αυτά τα έκανα για να δαμάσω τους δαίμονες της αβύσσου, για να επικαλεστώ τους Θεούς, που είναι ψηλά για την αγαπημένη μου την Ελλάδα, για να σμίξει ο βαθύς Ουρανός με την Γη, για να ακούσει η γοητευμένη Γη τις Θείες φωνές. Η Ουράνια ομορφιά, θα ενσαρκωθεί μέσα στη σάρκα των γυναικών, η φωτιά του Δία θα κυκλοφορήσει μέσα στο αίμα των Ηρώων. Και πολύ πριν ν' ανεβούν στα άστρα οι Γιοί των Θεών, θ' ακτινοβολίσουν σαν τους Αθάνατους.

Και στην ανάλυση, του ED. SCHURE, στους μεγάλους μύστες, για τον Πυθαγόρα, αναφέρονται τα παρακάτω: (σελ. 318, 319)

..... ο άνδρας με την δύναμή του, δεν είναι ο αντιπρόσωπος της αρχής και του πνεύματος της δημιουργίας; Η γυναίκα, σε όλη της τη δύναμη, δεν προσωποποιεί τη φύση στην πλαστική της ικανότητα, στις θαυμαστές επίγειες και Θείες πραγματοποιήσεις της; Ε, λοιπόν, για να μπορέσουν οι δυο αυτές υπάρξεις, να διεισδύσουν απόλυτα η μία μέσα στην άλλη, σώμα, ψυχή τε και πνεύματι, πρέπει να σχηματίσουν αυτοί οι δύο τους, μια σύναψη του σύμπαντος. Μα η γυναίκα, για να πιστεψει στο Θεό, έχει ανάγκη να τον βλέπει μέσα στον άνδρα.

Γι' αυτό, ο άνδρας πρέπει να είναι μνημένος.

Μόνον αυτός, είναι ικανός με την βαθύτερη κατανόηση της ζωής, με την δημιουργική του θέληση, να γονιμοποιήσει την Γυναικεία ψυχή και να την μεταμορφώσει με το Θείο ιδανικό.

Και το ιδανικό του, το επιστρέφει η αγαπημένη Γυναίκα πολλαπλάσια, μέσα στις κραδαινόμενες σκέψης της, μέσα στα λεπτεπίλεπτα αισθήματά της, μέσα στις βαθύτερες προβλέψεις της. Του επιστρέφει την εικόνα του, μεταμορφωμένη από τον ενθουσιασμό, γίνεται το ιδανικό του.

Γιατί η Γυναίκα πραγματώνει, αυτό το ιδανικό μέσα στην ψυχή του, με την δύναμη του Έρωτα.

Με αυτή, το ιδανικό γίνεται ζών και ορατόν, γίνεται σάρκα και αίμα.

Γιατί ο άνδρας, δημιουργεί με την επιθυμία και την θέληση, η Γυναίκα γονιμοποιεί φυσικά και πνευματικά με τον Έρωτα.

Η Γυναίκα στο ρόλο της ερωμένης, της συζύγου, της ιέρειας, δεν είναι μικρότερη και είναι πιο Θεία από των άνδρα, διότι αγαπώ σημαίνει λησμονάω με τον Έρωτά μου.

Η γυναίκα, που αυτολησμονιέται και που βυθίζεται στον Έρωτά της, είναι πάντα υπέροχη. Βρίσκει σ' αυτήν την εκμηδένιση, την Ουράνια αναγέννησή της, τον φωτοστέφανό της και την αθάνατη ακτινοβολία της ύπαρξής της.

Η Γυναίκα επίσης, που αγαπά τα παιδιά της, χωρίς να προσδοκά ανταπόδοση, όχι μέχρι αυτά γίνουν ικανά να κερδίζουν την ζωή τους, όχι διά βίου, αλλά και πέραν της βιολογικής υπόστασής της, αποκτά άλλη, όλο και πιο ανώτερη διάσταση μεταξύ όλων των όντων. Μια διάσταση Θεϊκή.

Αυτή την Γυναίκα υμνώ. Την μνημένη και αγνή. Την γητεύτρα του Άνδρα, με την αύρα του Έρωτά της. Τη Μάνα και σμιλεύτρα Γιών σοφών, Ηρώων και Θεανθρώπων και θυγατέρων μνημένων να την ξεπεράσουν. Να γίνουν Γυναίκες Μερόπες και Μάνες Γιών που θα αγωνισθούν για την απελευθέρωση του Ανθρώπου.

ΜΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΛΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΑΠΑΝΕΜΙΑ

**Το παρακάτω ποίημα, των 32 στίχων, έλαβε το Τιμητικό Βραβείο στη κατηγορία:
Εκτός συναγωνισμού στο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό, που διοργανώθηκε
από το ΚΕΛΛΑΙΝΩ, περιοδικό Λόγου, Τέχνης και Πολιτισμού στις 1.11.2015**

Μάνα, Μήτρα ζωής, Αγάπης πηγή και τροφός,
Μάνα, Μήτρα Γυναίκας και Άνδρα η σύζευξη.
Της Παλλάδος Αθηνάς ο γεννήτωρ Ζευς, ο κεραυνοβόλος.
Του Θεανθρώπου Μάνα. Παναγία η Θεοτόκος.

Μάνα, υφάντρα του πέπλου των αστερισμών. Του υμέναιου,
η φωτεινή σάρπα του γαλαξία του Ανθρώπινου γένους.
Το στεφάνι των άστρων. Λώρος της Σοφίας του Σύμπαντος.
Χάριτος Θείας πνοής η μεσάζουσα. Ζωοδόχος πηγή.

Μάνα αγάπης πηγή, προσφοράς και απάνεμα:
Μείνε παιδί μου σε γνώριμους δρόμους, μη μου χαθείς,
πριν τον κόσμο σπουδάσεις και πριν αθληθείς,
με θεριά να παλεύεις, να διαβαίνεις αβύσσους.

-
- Επιχειρείται το γεφύρωμα των προτύπων της Γυναίκας-Μάνας και η σύζευξη του Ανθρώπινου στοιχείου με το Θείο.
 - **Παλλάδα Αθηνά:** Η Αθηνά είναι μία από τις σημαντικότερες Θεές του Ελληνικού Δωδεκάθεου, σύμβολο της σοφίας, της σύνεσης, της επιστήμης, της τέχνης, αλλά και του πολέμου, προστάτιδα της Πόλης των Αθηνών, που χάρισε στους Αθηναίους την ιερή ελιά. Γεννήθηκε πάνοπλη από την κεφαλή του Δία. Αποκαλείται με διάφορα ονόματα. Ένα από αυτά είναι και το Παλλάδα Αθηνά.
 - **Ζεύς:** Δίας, ο υπέρτατος των Θεών των Ελλήνων.
 - **Υμέναιος:** Γαμήλιον, νηφικόν άσμα, Θεός γάμου

Κι' αν το δρόμο σου, φράζουν οι πλανεύτρες σειρήνες,
Λαιστρυγόνες και Χάρυβδες, συμπληγάδες και σκύλλες,
θάμαι πάντα κοντά σου και στις άλλες ζωές,
να σου παίρνω τις λύπες, να σου δίνω χαρές.

Κι' αν μανιάσουν οι στρόβιλοι, το καράβι να πνίξουν,
οι ευχές μου, απάνεμο λιμανάκι θα χτίσουν.
Είμαι η Μητέρα του Έαρος. Τους Ναούς μου τους θάψαν στο χώμα.
Την Γυναίκα στη λάσπη τη ρίξαν. Τα ιερά βεβηλώσαν.

Είμαι Γυναίκα, η Δήμητρα. Είμαι της Γης η Μητέρα.
Λαχταρώ μες το Είναι μου και ποθώ να γεννήσω.
Να γεννήσω τις κόρες μου, τους Ανδρείους τους Γιούς μου,
Να αρδεύσω την έρημο, με ποτάμια Αγάπης.

-
- Γίνεται προσπάθεια να αναδειχθεί η εμφυτευμένη στη Γυναίκα και Μάνα, εντολή της Δημιουργίας να γεννήσει και να ανατάξει τον Άνθρωπο Γιό και κόρη σε ανώτερα όντα.
 - **Λαιστρυγόνες:** Ανθρωποφάγοι γίγαντες, γνωστοί από την Οδύσσεια.
 - **Χάρυβδες:** Μυθικά τέρατα των Αρχαίων Ελλήνων, προσωποποίηση της θαλάσσιας δίνης, γνωστά από την Οδύσσεια.
 - **Συμπληγάδες:** Κυάνεες πέτρες. Δύο μεγάλοι βράχοι, που κατά την Μυθολογία, έκλειναν και συνέθλιβαν τα πλοία που επιχειρούσαν να προσπεράσουν την μεταξύ τους θάλασσα. Το μοναδικό πλοίο που πέρασε ήταν η Αργώ των Αργοναυτών.
 - **Σκύλλες:** Βλέπε Χάρυβδες
 - **Έαρ:** Μία των τεσσάρων εποχών, η Άνοιξη. Κάθε τι που ευρίσκεται σε ακμή.
 - **Δήμητρα:** Βλέπε επόμενη σελίδα

Που θα φέρουν την Άνοιξη, την Αγνή Περσεφόνη,
απ' του Άδη τα κάτεργα, σε μιά Γη ανθισμένη.
Σ' ένα κόσμο απάνεμο, που οι Μάνες της Γης
θα γεννούνε τις κόρες τους και τους Γιούς Προμηθείς.

Θα ζεσταίνουν στους κόρφους τους, τις γενιές του Ανθρώπου,
Θα σταλάζουν στο Είναι τους, το Θεόπνευστο πόθο.
Θα γυμνάζουν Αλέξανδρους, οδηγούς Φωτοδότες,
Ορσηίδες τις κόρες τους, των Ελλήνων Μητέρες.

- **Ορσηίς:** Προμήτρα των Ελλήνων, σύζυγος του ΕΛΛΗΝΟΣ, Γιού του Δευκαλίωνα και της Πύρας. Δημιουργού του Χρυσού Γένους των Ανθρώπων.
- **Δήμητρα:** Θεά του Ολύμπου, προστάτιδα της Γεωργίας, της βλάστησης και της γονιμότητας.
- **Περσεφόνη:** Κόρη της Δήμητρας. Απήχθη από τον Άδη. Μετά από συμφωνία του Άδη με την Δήμητρα, η Περσεφόνη μπορούσε να ανεβαίνει στη Γη για έξη μήνες το χρόνο. Ο χειμώνας συμβολίζει την παραμονή της στον Άδη. Η άνοιξη, τον οργασμό για την αναγέννηση της ζωής.
- **Άδης:** Ο κόσμος των νεκρών, ο κάτω κόσμος, Γιος του Κρόνου και της Ρέας.
- **Προμηθεύς:** Τιτάνας της Ελληνικής μυθολογίας, που ευεργέτησε το Ανθρώπινο γένος, κλέβοντας τη φωτιά-γνώση από τους Θεούς για να την προσφέρει στους Ανθρώπους. Κατέσται σύμβολο της πρόοδου και του πολιτισμού. Ο Δίας για το λόγο αυτό τον σταύρωσε στο Καύκασο, όπου καθημερινά ένας αετός του έτρωγε το συκώτι, μέχρι που ο Ηρακλής, τον Ελευθέρωσε. Ο Αισχύλος, αποθανάτισε τον μύθο, με την περίφημη τριλογία του.

ΕΙΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΕΡΟΠΗ - ΜΟΥΣΑ - ΘΕΑ

Είσαι Γυναίκα. Η Μερόπη και Μούσα, Θεά.
Πρώτος 'Ηλιος του Σύμπαντος, των Ολύμπων Κυρά.
Που μεθάς των Ανδρών τις γενιές, με Ερώτων κρασί,

να τους κάνεις Σισύφους. Αετούς, με Αγγέλων φτερά.

Είσαι Γυναίκα. Η Μερόπη και Μούσα, Θεά.
Το λυχνάρι της Γνώσης, της Σοφίας πηγή.
Της Αγάπης ο πέπλος. Του Υμέναιου Άσμα.
Η φωτιά, που συντήκει δύο πόλους, σε μία ψυχή.

Είσαι Γυναίκα. Η Μερόπη και Μούσα, Θεά.
Είσαι δόρυ ζωής και του Σύμπαντος Άνθος.
Ευωδία, σαγήνη, Θείου πάθους σπονδή.
Σίσυφο κάνεις τον Άνδρα κι' από Άγριον πράον.

Είσαι Γυναίκα. Η Μερόπη και Μούσα, Θεά.
Που προσμένει τον πύρινο Βράχο, ψηλά στην κορφή,
κάθε Σίσυφο Άνδρα, το κρυμμένο της άλλο μισό,
να τον σπρώχνεις ν' ανέβει. Μην κιοτέψει ποτέ στη ζωή.

Η Μερόπη είναι μία από τις επτά Πλειάδες Μούσες, κόρη του Άτλαντα και της Πλειόνης. Μαζί με τις άλλες Πλειάδες μούσες, μεταμορφωμένες σε άγρια περιστέρια, έκαναν το δρομολόγιο από την Κρήτη, που από μικρός κρυβόταν ο Δίας, μέχρι την χώρα, πίσω από την θάλασσα και κουβαλούσαν ΑΜΒΡΟΣΙΑ και το γάλα της κατσίκας Αμάλθειας, για τη διατροφή του. Είναι η μόνη από της Πλειάδες που παντρεύτηκε θνητό, το πρώτο Βασιλιά της Κορίνθου, το Σίσυφο. Γι' αυτό, περιφρονημένη από τις άλλες έξι Πλειάδες, παραμένει μακριά τους, θλιμμένη, βυθισμένη στην αγλή της καταφρόνιας.
Συντήκω: Τήκω ύλες προς δημιουργία. Συγχωνεύω, συγκολλώ δύο μέρη σε ένα.
Υμέναιος: Επιγάμιος ωδή. Γαμήλιον άσμα.

Το Βασιλιά, οδηγό των ανθρώπων προστάτη.
Οι Θεοί σου ζητήσαν να κατέβεις στη Γη να τον βρεις.
Να τον ράνεις μ' Αγάπης βροχή και με Έρωτα Λάβα.
Να τον κάνεις Σοφό, με κοινή προς τους δύο εντολή.

Να γινείτε ζευγάρι. Μιά ψυχή, ένα αστέρι Λαμπρό.
Οι γεννήτορες Γιών, που θα γίνουν Θεοί.
Ένα δίπολο Αστέρι, μια Ουράνια Μορφή.
Γαλαξίας των Ανθρώπων, Θείων Όντων πομπή.

Μια πομπή τροπαιούχων, μες τον άπειρο Χρόνο.
Μύρια δίπολα Άστρα, μια Ουράνια Αγγέλων ωδή,
που δεσπόζει στο Σύμπαν, με την φλόγα της Γνώσης,
η πνοή π' ανεβάζει το βράχο στου βουνού την κορφή.

Είσαι Γυναίκα, η Μάνα της κόρης. Αμάραντο Άνθος.
Η Δασκάλα, το φως της κρυμμένης Αλήθειας πομπός,
που διδάσκει χρησμούς, κωδικούς και τους χάρτες.
Στους Σισύφους να μάθεις, το Μεγάλο Σκοπό.

-
- **‘Ο πάθος της Ελευθερίας**, είναι έμφυτος σε όλους τους Ανθρώπους’.

Διονύσιος Αλικαρνασεύς

- **Ωδή**: άσμα, τραγούδι, ποίημα, που εκφράζει μεγάλα αισθήματα.
- **Η Μερόπη συμβολίζει το πάθος για Γνώση και Σοφία, την γαλήνη και την πραότητα**, μέσα από την μετεξέλιξη του άγριου όντος, του Άνδρα, σε ήμερο ον. Ακόμα περισσότερο, συμβολίζει μέσω του διαρκούς γάμου της με τον θνητό Σίσυφο, την μετεξέλιξή του, σε Σοφό Άνθρωπο. Συμβολίζει επίσης, το ευγενέστερο των συναισθημάτων, τον Έρωτα και την σύντηξη του Άνδρα – Γυναίκας σε ένα δίπολον ενιαίον, φωτεινόν, άτμητο και αδιαίρετον, που εξοστρακίζει την διχόνοια και φέρνει την ειρήνη και την δημιουργία.

Για να βρουν, τους βαθιά χαραγμένους στο Είναι τους Νόμους,
που ελαύνουν στις ψυχής τ' εργαστήρι, πανώρια μορφή.
Τη Μορφή μιάς κόρης θεόπνευστης, το εύοσμον Άνθος,
που οι καρποί του, θα δώσουν στο Σύμπαν, μιά νέα ζωή.

Μια ζωή, μια Αγκαλιά, ένα κόσμο Αγάπης.
Τον Ανθόν, που θα δέσει καρπούς για να γίνουν Θεοί.
Ορσηίδες, μητέρες Λεωνίδων, σοφών και Σισύφων,
οδηγών του Ανθρώπου. Να ανεβάσουν στ' αστέρια τη Γη.

Είσαι Γυναίκα, η Μάνα, οι Γιοί σου και οι Κόρες,
που πασχίζουν, να γίνουν Ήλιων λαμπρός Αστρισμός.
Να φωτίζουν τους δρόμους των Γιών τους, με το φως της Αγάπης,
και σημαία Ειρήνης να στήνουν, σε Ουράνιο ιστό.

Μόνο εσύ έχεις τη χάρη, η Ουράνια Μάνα,
να νικήσεις το Χάρο και τις πόρτες να σπάσεις του Άδη.
Κάθε, που ο Γιος σε καλεί, απ' τα άπατα βάθη,
να του πάρεις το πόνο, μαζί και τ' ασήκωτα βάρη.

Η Ελληνίδα Μάνα, στην πολυχλιετή διαδρομή του Ελληνικού θαύματος, άσκησε και ασκεί το πραγματικό ιερατικό της λειτούργημα στην οικιακή εστία και στον γυναικωνίτη. Δικό της δημιούργημα ήταν οι Ήρωες, οι καλλιτέχνες, οι ποιητές και οι εσταυρωμένοι για το κοινό καλό. Αυτή τους συνέλαβε μέσα στο μυστήριο του Έρωτα, τους ζύμωσε με την Αγάπη της μετατρέποντας την ύλη σε Θεότητα και τους εκκόλαψε στα μητρικά φτερά της. Το ίδιο πρέπει να πούμε και για τον επίσης μυημένο Άνδρα. Αλλά η Μάνα είναι κάτι ακόμα πιο Θεϊκό.

ΕΙΣΑΙ Η ΓΟΡΓΩ, ΓΥΝΑΙΚΑ - ΜΕΡΟΠΗ, ΘΕΑ

Είσαι η Γοργώ, του Βασιλιά και Σισύφου Γυναίκα.
Στην αήττητη Ασπίδα σμιλεύεις κι' αναπέμπεις Ευχή.
Της Αιώνιας Σπάρτης το Νόμο, τον άβατον όρκο.

Να τον φέρουν Νεκρό στην Ασπίδα, ή ζωντανό Νικητή.

Είσαι η Γοργώ του Βασιλιά και Σισύφου Γυναίκα.
Των παιδιών σου η Μάνα, της Πατρίδας ψυχή.
Έχεις χρέος, να γράφεις στις ασπίδες των Γιών και συζύγων,
ΤΑΝ Ή ΕΠΙΤΑΣ: ‘Σε προσμένω Λαμπρό **Νικητή**’.

Και αν θα πέσεις στη Μάχη, και γυρίσεις Νεκρός,
την ΑΣΠΙΔΑ της δόξας θα τιμήσεις, σαν ο Ήλιος Θεός.
Θα ριζώσεις βαθιά, στις καρδιές και στο Νου.
Αστρισμός Λεωνίδων θα γίνεις, Βασιλιάς τ’ Ουρανού.

Την Ασπίδα της δόξας, θα πάρουν της Σπάρτης οι Γιοί.
Η Γοργώ στο σπαθί σου, θα σμιλεύει την ίδια Ευχή.
Ένα άβατο όρκο, μια ανέκκλητη των γενιών Εντολή.
Πιο ψηλά κάθε Γιος ν’ ανεβαίνει, σε μια άλλη κορφή.

-
- **Η Γοργώ είναι η γυναίκα του Βασιλιά της Σπάρτης, Λεωνίδα.**
Είναι χαρακτηριστική η απάντηση της Γοργώ σε μια ξένη που της είπε:
‘**Μονάχα εσείς οι Σπαρτιάτισσες εξουσιάζετε τους Άνδρες σας**’.
‘**Ναι! Γιατί μονάχα εμείς γεννάμε Άνδρες**’. Απάντησε η Γοργώ.
 - **ΤΑΝ ή ΕΠΙ ΤΑΣ:** Γραφή που έγραφε η Σπαρτιάτισσα Μάνα,
πάνω στην Ασπίδα του Γιού και συζύγου της, που αναχωρούσαν για τον πόλεμο. «**ή Νικητής να φέρεις πίσω την Ασπίδα σου αυτήν, ή να φονευθείς και να σε φέρουν νεκρόν πάνω σ’ αυτήν**».
 - **άβατος:** απάτητος, αβέβηλος

Είσαι η Γοργώ. Γυναίκα Μερόπη, Θεά και Γητεύτρα,
των Σισύφων Ανδρών. Του Θεού η τροφός, Παναγιά.
Που γεννάς Οδηγούς, Οδυσσείς, Βασιλείς Λεωνίδες,
να φυλάν Θερμοπύλες. Να ανεβάζουν το βράχο ψηλά.

Δεν σ' αφήνουν οι Δυνάστες, να γίνεις Μερόπη Θεά.
Με τον Σίσυφο, άτμητο φωτεινό κι' αδιαίρετο ΈΝΑ.
Που θα σπρώχνει το βράχο στην κορφή του βουνού,
να στεριώσει κοντά στο Θεό, νάρθει Ανάστασης Μέρα.

Δεν σ' αφήνουν οι Δυνάστες, να γίνεις Μερόπη Θεά.
Αγοραία σε θέλουν. Ηδονής το δοχείο και σκλάβα.
Να γεννάς δούλους παιδιά, των πολέμων τους κρέας.
Δεν μπορούν την Γοργώ ν' αφανίσουν, να της σβήσουν την δάδα.

Δεν αφήσαν το λυχνάρι της Γνώσης, σαν Ήλιος να λάμψει.
Ούτε ο πύρινος Βράχος στην κορφή του Βουνού ν' ανεβεί.
Σ' άπατο βούρκο πετάνε, Κόρες, Γιούς και τη Γνώση Γενιών.
Την ψυχή και το Νού σου φορτώνουν με βαριά ενοχή.

- **Ο Σίσυφος, είναι ο Γιός του Αιόλου και της Εναρέτης,**

ο εξυπνότερος Άνθρωπος της εποχής του και ο πρώτος Βασιλιάς της Κορίνθου. Το Σισύφειο μαρτύριο συνίσταται στην τιμωρία από τον τιμωρό Δία, να κουβαλά το βράχο, πασχίζοντας να τον ανεβάσει στη κορφή του Βουνού και πριν από το τέρμα, η πέτρα να ξανακυλά στα ριζά, παρασέρνοντας ότι βρει μπροστά της. Αυτό επαναλαμβάνεται στο διηνεκές και σηματοδοτεί την άσβεστη πίστη του Ανθρώπου, μέσω της Γνώσης και της πάλης του με τις εξουσιαστικές δυνάμεις, να προσπαθεί να επιτύχει την απελευθέρωσή του.

- **... με βαριά ενοχή:** Η αυτοενοχοποίηση του Ανθρώπου και των Λαών είναι η αποδοτικότερη μέθοδος της σκλαβοποίησης τους. Είναι μαζί με την αμάθεια, το ισχυρότερο όπλο των εξουσιαστών κατά του Ανθρώπου.

Και στερούν απ' τους Γιους σου και κόρες, τη Γνώση Γενιών,
τα Ιερατεία, την κρύβουν στης Γης τα κατώγια βαθιά.
Μην την πάρουν οι σκλάβοι και πλέξουν Αγγέλων φτερά.
Και φωτίσουν τους δρόμους μ' Άγιο φως και φωτιά.

Στο τσιγκέλι σε θέλουν, του χασάπη πραμάτεια.
Νάσαι πάντα το κρέας, με μικρή ή μεγάλη τιμή.
Νάσαι είδος. Να χάσεις τη χάρη, που φωτίζει το Σύμπαν.
Ν' αρνηθείς να γεννάς, να συνθέτεις των Θεών την ΩΔΗ.

Ν' αρνηθείς τη Γυναίκα, που 'χει χρέος να γίνει Μητέρα,
για ν' ανοίξουν βαθιά στη ψυχή της, του Θεού οι Κρουνοί.
Που θα ρέουν Αιώνια Αγάπη. Την Αγάπη της Μάνας.
Μιά θάλασσα Αγάπης, που θ' αρδεύει Ουρανούς και τη Γη.

Δεν σε θέλουν Γυναίκα Σοφή, του Σισύφου Γητεύτρα.
Μιά Μητέρα με Ελεύθερους Γιούς και με Κόρες Μερόπες.
Θέλουν γλάστρα, μια κούκλα, ψυχρή μηχανή, δούλα τ' αφέντη.
Να 'εκκολάπτεις' για κρέας παιδιά, τους δικούς τους στρατιώτες.

-
- **Η Γνώση Ελευθερώνει. Η άγνοια σκλαβώνει.**
 - **Η Γυναίκα – Μάνα ανατάσσεται σε ανώτερο όν, γιατί ανοίγουν οι Κρουνοί της Αγάπης της για τα παιδιά της εις τον χρόνο τον άπαντα.**
Το ξεχείλισμα αυτής της Αγάπης, σκεπάζει ολόκληρη την Κοινωνία.
Τα φτερουγίσματα της Αγάπης της, ανατάσσουν το ίδιο το Σύμπαν, από ένα άψυχο σύμπλεγμα Νόμων, σε ένα ανώτατον όν, με ψυχή και συναίσθημα.

Δεν αφήνουν σε δίπολο, να ενωθούνε οι πόλοι.
Θέλουν φύλλα, που πέφτουνε και που γίνονται σκόνη.
Είναι στη τάξη του Σύμπαντος, ενωμένα τα Γένη.
Οι Μερόπες και οι Σίσυφοι, τα Αθάνατα Έθνη.

Η Μερόπη κι' ο Σίσυφος, είναι ελκόμενοι πόλοι.
Την Μερόπη, η νύχτα την σκέπασε στο σκοτάδι της Λήθης,
και το Σίσυφο, ο Πλούτωνας στα κατώγια του Άδη.
Τη Γυναίκα σκυλέψανε και τη Θεία της Φύση.

Σιγοκαίει στα τρίςβαθα της ψυχής σου η φλόγα,
Του Απείρου Πατέρα, η Αιώνια Εντολή.
Είσαι εσύ, το αήττητο του Πλάστη το δόρυ.
Είσαι Μήτρα Σοφών και Ηρώων. Είσαι Εσύ η Ζωή.

• **Η Μερόπη έλαβε εντολή από υπέρτερες των Ολύμπιων Θεών, δυνάμεις,**
να επισκεφτεί τη Γη, να επιλέξει τον ισχυρότερο και αγωνιζόμενο υπέρ του Ανθρώπου
Άνδρα, τον Σίσυφο. Να τον γητέψει με τον Έρωτά της, να τον ανεβάσει στα φτερά της
και να τον κάνει όμοιόν της. Δηλαδή, κυνηγό της Γνώσης, της Σοφίας, του
Έρωτα και της Δημιουργίας. Να συντήξει μαζί του ένα Δίπολο, άτμητο και αδιαίρετο για
να δημιουργήσουν τον Αστερισμό των Ανθρώπινων Δίπολων. Την Ουράνια Πόλη, αποικία
της οποίας θα είναι η γήινη κοινωνία των Ανθρώπων.

• **Ελκόμενοι πόλοι:** Η έλξη μεταξύ των δύο φύλων, είναι εμφυτευμένη μέσα στην
Ανθρώπινη φύση.

Πόσος χρόνος χρειάζεται για να γίνει πάλι αγνή, μιά γυναίκα που
συνευρέθει με ένα Άνδρα, ερωτήθηκε η Θεανώ.

**“Αν είναι με τον Άνδρα της, είναι την ίδια στιγμή Αγνή. Αν είναι με άλλον ποτέ πια
δεν θα είναι Αγνή”.**

Η παραπάνω ρήση της Θεανώ, σηματοδοτεί την αντίληψή της περί των σχέσεων
Ανδρών-Γυναϊκών. Θεωρεί δηλαδή, ότι η Γυναίκα είναι αγνή, μόνο μέσα
στη σχέση της μονογαμίας και του Έρωτα.

ΕΙΣΑΙ Τ' ΑΝΘΡΩΠΟΥ Η ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ Η ΜΗΤΕΡΑ

Είσαι η Μάνα η Δήμητρα. Είσαι Μήτρα ζωής.
Είσαι η Μάνα τ' Ανθρώπου, που σηκώνεις το Βράχο.
Κουβαλάς τους χρησμούς, κωδικούς και τους χάρτες,

να τα δώσεις στους Γιούς σου για να βγουν απ' το Βάλτο.

Είσαι η Μάνα, η κλαίουσα στου Καυκάσου το Βράχο.
Στον καυτό και στον άνυδρο Γολγοθά των Υιών σου.
Στο εδάλιο των Θεών τιμωρών σου, δεόμενη.
Των Θεών δολοπλόκων, των Θεών δεσμοτών σου.

Είσαι η Μάνα, ακοίμητη νύχτα μέρα, Αιώνες,
παραστέκεις το σπλάγχο σου στα ερέβη, στη νύχτα,
στις ερήμους, στους πόλεμους, στις 'Ειρήνης' τα Έλη.
Να νικήσεις τους φόβους Του, στις ψυχής Του τα μύχια.

-
- **Η Δήμητρα:** Θεά του Ολύμπου. Προστάτιδα της Γεωργίας. Σύμβολο της βλάστησης και της γονιμότητας. Κατ' επέκταση, είναι η Μάνα της Γης και η τροφός όλων των όντων.
 - **Καύκασος:** Διπλή οροσειρά που εκτείνεται μεταξύ Κασπίας Θάλασσας και Εύξεινου Πόντου. Εκεί ο Δίας σταύρωσε για παραδειγματισμό τον Προμηθέα.
 - **Γολγοθάς:** Γυμνός λόφος της Ιερουσαλήμ, όπου σταυρώθηκε ο Χριστός. Λέγεται και κρανίου τόπος. Στο χώρο αυτόν υπάρχει σήμερα ο Λαμπρός Ναός της Αναστάσεως.
 - **Η Μάνα η Κλαίουσα:** Η Μητέρα του Χριστού, Η Θεοτόκος.
- Κλαίουσα, προ του ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ ΓΙΟΥ ΤΗΣ.
Είναι η κάθε Μάνα, ενώπιον του εσταυρωμένου – Αγωνιζόμενου – αδικούμενου Γιού της.

Που Του φύτεψε ο Δίας, ο Θεός σκλαβωτής Του,
από τότε, που φώτισε τ' αγνοφέγγον λυχνάρι,
τον σεπτόν Προμηθέα για να πιάσει το Μίτο,
π' οδηγεί στις Αλήθειας, το κρυμμένο πιθάρι.

Είσαι οι Μάνες οι κλαίουσες, τους νεκρούς σου Υιούς.
Τους πεσόντες στις άδικες, των εμπόρων τις Μάχες.
Μύριοι Σπάρτακοι, Άγγελοι στους σταυρούς σταυρωμένοι.
Είσαι οι Μάνες οι κλαίουσες, στον πολέμων τις στάχτες.

Είσαι οι Μάνες, οι κόρες, του Ζαλόγγου οι Νύμφες,
Αμαζόνες, του θανάτου Γητεύτρες, που καλούνε το Χάρο,
για να στήσει μαζί τους, τρανό της χαράς πανηγύρι,
και να πέσουν μαζί, για να πάρουν την τιμή τους στο τάφο.

Είσαι η Γυναίκα Μερόπη, η Θεά, Ορσηίδα Μητέρα,
Μπουμπουλίνα, της Πίνδου νεράϊδα, η γλυκιά Αδελφή.
Η Αιώνια της Ελλάδας η Μάνα. Η ξωμάχα του κάμπου.
Η Μπροστάρης στη Μάχη. Στο σπίτι Ηγέτης. Παντού Νικητής.

-
- **Αχνόφεγγον λυχνάρι:** Το πρώτο φως της Γνώσης το οποίο έδωσε ο Προμηθέας στον Άνθρωπο. Για την πράξη του αυτή, ο Δίας τον σταύρωσε στον Καύκασο.
 - **Μύριοι Σπάρτακοι, Άγγελοι στους Σταυρούς σταυρωμένοι:**
Οι Σπάρτακοι – επαναστάτες, που ανέτοιμοι να οργανώσουν την Μάχη, προσφέρουν στους δυνάστες, παράταση της δεσποτείας τους στον Άνθρωπο.
 - **Του Ζάλογγου οι νύμφες:** Βλέπε στις επόμενες σελίδες.
 - **Ορσηίδα Μητέρα:** Η νύμφη, που παντρεύτηκε το Γιο του Δευκαλίωνα και της Πύρρας, Έλληνα. Έγινε η Μητέρα των Ελλήνων.
 - **Μπουμπουλίνα, Λασκαρίνα:** Ηρωίδα της επανάστασης του 1821, μέλος της Φιλικής Εταιρείας. Ναυπήγησε με δικά της χρήματα το πολεμικό πλοίο ‘Αγαμέμνων’ και άλλα τρία Καράβια και συγκρότησε πολεμικό σώμα. Δολοφονήθηκε στις Σπέτσες.

Είσαι η Λένα Καραγιάννη, των NAZI τρομερή οπτασία.
Δεν προδίδω της Πατρίδας παιδιά, μαχητές Λευτεριάς,
Πάρτε αχρείοι τα παιδιά τα δικά μου. Είναι παιδιά της Ελλάδας.
Θα γινούμε οργή και κατάρα, εφιάλτες για σας.

Δεν σας δίνω αχρείοι, την ψυχή της Ελλάδος ποτέ.
Δεν προδίδω προγόνους, Πατρίδα, τιμή, Λευτεριά.
Θάναι πάντα στο χώμα, ζυμωμένη με Ήλιο και αίμα,
μες στις πέτρες, στα φύλλα των δένδρων, στων πουλιών τη λαλιά.

Είσαι οι Μάνες μιας αείφεγγης Πόλης, του Θεού η ψυχή.
Λαμπερή σαν τον Ήλιο, Αφροδίτη Μητέρα και Ηρώων τροφός.
Βούρκο ρίχνετε στ' αραχνούφαντο και πάνλευκο πέπλο της.
Νέο Ζάλογγο στήνετε για τις Μάνες, Σισύφους, Λαό.

- Οι Μάνες και οι κόρες, που διάλεξαν να πέσουν μαζί με τα παιδιά τους από το Βράχο του Ζαλόγγου, παρά να παραδοθούν στους Τούρκους, συμβολίζουν την εμφυτευμένη μέσα στην ψυχή της Γυναίκας ανάγκη να ζει, με τιμή και Ελευθέρη.
- **Η Λένα Καραγιάννη:** Στην επόμενη σελίδα.
- **Νέος Ζάλογγος:** Η φτωχοποίηση και δι' αυτής, η σκλαβοποίηση του Ανθρώπου, επιφέρουν σε πολλούς, πτώση της ηθικής, της Γνώσης, και της αίσθησης της ανάγκης, για Αγώνα, και οδηγούν στο αδιέξοδο, που εκφράζεται με το σύνδρομο του Ζαλόγγου. Ένα σύνδρομο επαναλαμβανόμενο με περιοδικότητα ρολογιού που αποψιλώνει τις γενιές των Ελλήνων, ξεριζώνει τις Εθνικές μας εστίες και στερεύει τις δεξαμενές από τον ιδρώτα των Αγώνων μας. Είναι σαν κάποια δύναμη να θέλει να μας θυμίζει την κατάρα να είναι πάντα μαυροφορούσες οι Μάνες μας και ρακενδύτα τα παιδιά τους. Είναι γνωστές οι χαμένες Πατρίδες. Ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας, του Πόντου, της Αλεξάνδρειας, της Νότιας Ρωσίας, των Βαλκανίων, της Νότιας Ιταλίας, κλπ. κλπ. Οι τάφοι είναι νωποί και το επίσημο Ελληνικό Κράτος κάνει τα πάντα να τις θάψει Στο βαθύ σκοτάδι της Λήθης. Γιατί;

Δεν χορεύουν μόνο, Μανάδες, Μωρά, το χορό του Ζαλόγγου.
Τον χορεύουν Γερόντισσες, Γέροι. Όλοι οι Λαοί.
Γενοκτόνοι NAZI, Σταυροφόροι της Δύσης, ο Αήττητος Νόμος,
εξοπλίζει τις Μάνες της Γης, με φωτιά και Οργή.

Δεν σας δίνω αχρείοι, την ψυχή του Ανθρώπου.
Δεν σας δίνω τον αέρα, το φως μου, τη Γη, το νερό.
Είμαι η Αφροδίτη, μιας Ελεύθερης Γης η Μητέρα,
Είμαι η σκάλα, ν' ανέβει ο Γιός μου κοντά στο Θεό.

Είναι βαθιά στη ψυχή μας γραμμένο το ανέκκλητο χρέος,
να γυρίσει απ' τη Μάχη ο Άνδρας, ζωντανός Νικητής.
Αν ποτέ η μάχη χαθεί, στο πεδίο να πέσει Νεκρός.
Τροπαιούχος Νεκρός. Στην Αιώνια μνήμη, Βασιλιάς Νικητής.

-
- **Η Ελληνίδα Γυναίκα και Μάνα, η Ηρωίδα του Ζαλόγγου.** Στις 18.12.1803, για να αποφύγουν την σύλληψή τους από τους Τούρκους και την ατίμωσή τους, ανέβηκαν στη κορυφή του βράχου, Στεφάνι, έστησαν χορό και αφού πρώτα έριξαν τα παιδιά τους στο βήραθρο, στην συνέχεια έπεσαν και οι ίδιες, χορεύοντας.

- **Λέλα Καραγιάννη:** Ηρωίδα της Εθνικής Αντίστασης κατά των Γερμανών. Εκτελέστηκε στις 8.9.1944.

‘Ζητάτε από μια Μάνα Ελληνίδα, να προδώσει τους συνεργάτες της και την Πατρίδα της, με την απειλή του τουφεκισμού των παιδιών της;

Ε! λοιπόν όχι! Μάθετε ότι τα παιδιά μου, ανήκουν στην Ελλάδα και το αίμα τους θα πνίξει τους Ούνους και όλη την Γερμανία σας’.

Αυτό το πρότυπο της Ηρωίδας Μάνας, είναι άγνωστο στις νέες γενιές, ενώ η πατριωτική της φλόγα, αποκρύπτεται από την Αριστερά, που επέλεξε την Ηρωίδα να την εντάξει στο κομματικό της πάνθεον. Η Λέλα Καραγιάννη, ανήκει στο πάνθεον των Ηρωίδων της Πατρίδας και της Ελευθερίας, όλων των Πατρίδων. Δεν ανήκει σε κανένα κόμμα.

Ανήκει στη φωτεινότερη ιστορία του Ανθρώπου. Ανήκουν στην Μάνα των Πατρίδων.
Την Ελλάδα.

ΜΗ ΣΚΟΝΤΑΨΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Είσαι η Μάνα, που βυζαίνει της ψυχής της το Γάλα,
Προμηθείς και Σισύφους, τους στυγνούς της φονείς.
Τον προδότη, τον Ήρωα, τον στυγνό μητροκτόνο.

Τους Αγγέλους και Δαίμονες, Ηρακλείς κι Οδυσσεείς.

Είσαι η Μάνα, που δίνει κάθε ανάσα και χτύπο,
κάθε ελπίδα και φλόγα, τη σβησμένη πνοή.
Π' αγαπάει τις Κόρες της και τους Γιούς της Αιώνια.
Που το Χάρο νικάει, να γυρίσει απ' τον Άδη στη Γη.

Νάσαι πάντα κοντά τους. Να τους παίρνεις τον πόνο, το φόβο.
Νάσαι τ' άγρυπνο μάτι, από κάθε εχθρό τιμωρό.
Νάσαι εσύ η καρδιά τους, τα μάτια, η ψυχή τους.
Μιά Αιώνια αύρα κι' Ασπίδα, από βόλι κακό.

Είσαι η Μάνα, που σφίγγει στον ζεστό της τον κόρφο,
κάθε σπλάχνο παιδί της. Το δικό της φονιά.
Που στο Γιο της φωνάζει, που κρατά την καρδιά της.
Μην σκοντάψεις παιδί μου, θα σου δώσω φτερά.

Εμπνευσμένο από το γνωστό λαϊκό αφήγημα, που με πιστότητα και απλότητα περιγράφει το μεγαλείο της Αγάπης της Μάνας για το φονιά της Γιο.
Το Γιο της, που για να αποδείξει το αληθές του έρωτά του, ανταποκρίθηκε στην απαίτηση της ερωμένης του, να της προσφέρει την καρδιά της Μάνας του, ως ένδειξη του έρωτά του για κείνη. Αυτό και έπραξε.

Να πετάξεις σε κείνη. Να της δώσεις το Τάμα,
Την καρδιά, που κρατάς και για σένα χτυπά.
Να της πεις: Η καρδιά μου θα χτυπά στους Αιώνες,
στις καρδιές των παιδιών σας, ρυθμικά κι' απαλά.

Θάμαι πάντα κοντά σας, μια ζεστή αγκαλιά.

Να πετάξεις σε κείνη. Να της δώσεις το Τάμα.
Την καρδιά, που κρατάς και για σένα χτυπά.
Να της πεις: Η καρδιά μου θα χτυπά στους Αιώνες,
στις καρδιές των παιδιών σας, ρυθμικά κι' απαλά.
Θάμαι πάντα κοντά σας, μια ζεστή αγκαλιά.

Να πετάξεις σε κείνη. Να της δώσεις το τάμα.
Την καρδιά, που για σένα θα χτυπά δυνατά.
Και να πεις στην καλή σου, στις καρδιές των παιδιών σας:
Η καρδιά που μου πήρες, θα χτυπά στη δική τους καρδιά.

Είσαι η Μάνα, των παιδιών του παιδιού μου. Η Μάνα.
Πούγινε Μάνα γλυκιά των παιδιών της. Θεία Μητέρα.
Είσαι η Μάνα του Σύμπαντος και η Μήτρα των Νόμων.
Κάνε κόσμη των Σύμπαντων, νάρθει Αιώνια Ημέρα.

-
- 'Αγναντεύετε το αστέρι γιατί λάμπει και είναι ασύλληπτο, αλλά δίπλα σας βρίσκεται μία λάμψη, πιο εκθαμβωτική και μυστική. Πιο βαθιά: Η Γυναίκα.'
 - 'Ο Άνδρας είναι τοποθετημένος εκεί, που τελειώνει η Γη.
Η Γυναίκα, εκεί που αρχίζει ο Ουρανός.'

Βίκτωρ Ουγκό

- 'Αγία Κόρη, γυμνή και στολισμένη με κλωνάρια ροδιάς
μπροστά στο τέμπλο.'

Οδυσσεύς Ελύτης

ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ ΣΥΜΦΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ

Είσαι η Μάνα, το πρώτο αιθέριο στα Σύμπαντα Ον.
Ένα Ον, που συντήκει την ύλη, να γεννήσει το πνεύμα.

Υλικό, που δομεί τον πρώτον των Όντων, τον Γιό σου.
Το Γιό του κοινού μας Πατέρα, απ' το ίδιο το σπέρμα.

Που καλείται ο Γιός σου, να σπείρει σε εύφορο χώμα,
να ποτίσει το χώμα, με ιδρώτα και άλικο αίμα.
Να θηλάζει τα φύτρα, μια Γοργώ με το Γάλα του χρέους.
Να ριζώσουν βαθιά και να γίνουν αιώνια δένδρα.

Είναι μέσα σου σύμφυτος, ο Θεός χαραγμένος,
με γραφή ανεξίτηλη. Ο έσω αδέκαστος Νόμος.
Δεν μετέχει στις πράξεις σου. Μα φωτίζει το σκότος.
Είναι της Ρέας ο Γιός και του Κρόνου ο τρόμος.

Τα παιδιά του ο Κρόνος, σαν θεριό κατατρώγει,
κάθε που η Ρέα γεννάει, μην του πάρουν το θρόνο,
ασπαιρούσα η Μάνα, μ' ένα λίθο αλλάζει τον Δία,
και τον κρύβει στο Ιδαίον το όρος, μ' αγάπη και πόνο.

-
- 'Η αγάπη μεταμορφώνει ακόμα και τη θυσία σε χαρά.'

Βίκτωρ Ουγκό

- **Ασπαιρούσα:** εκτινασόμενη σπασμωδικώς, σπαρταρούσα, αντιστεκόμενη.
- **Ιδαίον όρος:** από το Ιδαίον Άνδρο που αναφέρεται στο σπήλαιο στην Βόρεια πλαγιά της Ίδης. Εκεί κατά την μυθολογία ανατράφηκε ο Δίας.

Οι πλειάδες τον τρέφουν, μ' Αμβροσία και με γάλα κατσίκας,
των Θεών ο πατέρας, γεννιέται. Ένας Ήλιος μια Αρχή.
Μες τον άπειρο χρόνο, θ' ανθίζουν μύριοι ακόμα Ανθοί,
να στολίζουν την σκάλα, που ενώνει Ουρανό με την Γη.

Μιά ο Δίας κερδίζει τον Κρόνο, μια η νύχτα το φως.
Πάντα ο Γιος της Μητέρας της Ρέας γεννιέται και θάλλει.
Είναι ανέκκλητος νόμος, γραμμένος στις Μάνας τον κόσμο,
να κρατά το κλειδί της ζωής η Μερόπη. Να αινεί και να ψάλλει.

Δεν ακούνε οι Γιοί σου το Νόμο. Θέλουν τις Κόρες σου σκλάβες.
Την ψυχή σου ακούνε, που κηρύττει Αγώνα; Μιά φωνή Θεϊκή;
Ίτε παίδες της Γης. Εγερθείτε. Ίτε Σπάρτακοι, Λεωνίδες, Σοφοί.
Το Θεριό μ' αλυσίδες σας δένει. Κινδυνεύει η Γη κι' η Ζωή.
Απωθήστε το τέρας μακριά. Κινδυνεύει η Πατρίς.

Δεν προσφέρει συγχώρεση και εκπώσεις ο Νόμος.
Η Ελεύθερη Βούληση είναι δύσβατος δρόμος.
Που οδηγεί στις κορφές του φωτός, ή στου Άδη το σκότος.
Μόνος βρίσκει το δρόμο του. Οι σημάνσεις δείχνουν το Θρόνο.

Ο αποκαωμένος Άνδρας, μη βρίσκοντας τον Θεό, ούτε στην επιστήμη, ούτε στην
Θρησκεία, τον αναζητάει σαν χαμένος στην Γυναίκα. Μα μόνον ανάμεσα από την
μύηση των μεγάλων Αληθειών και της Δημιουργίας, θα βρει τον Θεόν σ' Αυτή
και Αυτή σ' Αυτόν.

Ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ψυχές, που είναι άγνωστες μεταξύ τους και που αγνοούν
και τον ίδιο τους εαυτόν, υπάρχει κάτι σαν απέραντη δίψα να διεισδύσει η μία, μέσα
στην άλλη και να επιτύχει σ' αυτή, την σύντηξη την ανέφικτη ευτυχία.

Η αναζήτηση αυτή, πηγάζει από ένα Θείο ασυνείδητο, που αποτελεί και την ανάγκη
για το κτίσιμο του μελλοντικού Θεϊκού κόσμου.

Όταν ο Άνδρας και η γυναίκα επιτύχουν αυτή την σύντηξη, καταστούν δηλαδή, Δίπολο
Άτμητο και Αδιαίρετο, τότε προσεγγίζουν την Θεϊκή τους υπόσταση.

ΕΙΣΑΙ Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩ

Είσαι η Γυναίκα, Ορσηίδα Μητέρα, Μερόπη.

Απ' την πρώτη Αυγή του Ανθρώπου, η Κυρία της Ρω.
Στ' ακρωτήριο του Ήλιου, μαζεύεις αχτίδες και κύμα,
τα γαλάζια φιλιά, του Αιγαίου. Τ' Απολλώνιο φως.

Κι' έχεις πλέξει υφαντά της ψυχής και του Νου θαυμαστά.
Των Ελλήνων τα Έθνη και Ήθη. Μιά Αγγέλων Λαλιά.
Έχεις κάνει συνάψεις, με τ' Αστέρια, τον Ήλιο, το Σύμπαν,
την Πανώρια τη Φύση. Ένα γάμο, μια σφιχτή Αγκαλιά.

Μία σύντηξη Γάμου, αντιστοίχιση και Σύμπλεγμα Νόμων,
στο Ιερό των αδύτων. Στου Θεού την πλατεία.
Εκεί, που ο Πλάστης παιδεύει στη Μεγάλη Σκακιέρα,
και γυμνάζει τον Έλληνα Γιο στη δική του Σοφία.

Τα θαυμαστά υφαντά της ψυχής και του Νου, είναι η Γνώση της Συμπαντικής τάξης και του έσω μας κόσμου, είναι τα φτερά της Ελευθερίας. Είναι επίσης το θαύμα της Ελληνικής Γλώσσας. Ενός ζωντανού και δυναμικού όντος, που είναι ανοιχτό προς κάθε ορίζοντα, διευρυνόμενο ανάλογα με τη Γνώση του κόσμου. Γι' αυτό λέμε, ότι η Ελλάδα είναι ο κόσμος, που συστέλλεται και ο κόσμος, είναι η Ελλάδα που διαστέλλεται. Είναι με άλλα λόγια ένα συμπαντικό Ον, που γεννιέται μέσα από ένα πολυχλιετή τοκετό, σαν η ατελεύτητη προσφορά της άπειρης νόησης στον Άνθρωπο. Γι' αυτό, η Ελλάδα είναι Οικουμενική Οντότητα και Αθάνατη. Αυτή η συγκλονιστική αλήθεια, δυστυχώς, δεν αποτελεί αντικείμενο έρευνας από τον σημερινό κόσμο της διανόησης. Η Μερόπη, η Κυρία της Ρω, δεν κοσμούν την μετόπη του Ναού του σύγχρονου Ανθρώπου. Μέσα σ' αυτή την συγκλονιστική Αλήθεια είναι εγκλωβισμένη η απάντηση στο ερώτημα: Γιατί η Ελλάδα Πατρίδα είναι καταδικασμένη να κουβαλάει στους Αιώνες το Σταυρό του μαρτυρίου της; Σήμερα η απάντηση είναι απολύτως επιτακτική.

Φωτεινές Ορσηίδες Μανάδες, που γεννούνε Αγγέλους.
Τους Υιούς τους σμιλεύουν, σε Σισύφους, σε Μερόπες τις Κόρες.
Να συντήκουν οι δυο τους, την αήττητη του Θεού εκδοχή,
που Νικά με τη Γνώση το φόβο και φέρνει γαλήνη στη Γη.

Ομιλείς του Ομήρου τη γλώσσα, που λαλεί όλη η Γη.
Μία γλώσσα αλγορίθμων, κουβαλά κωδικούς και τους χάρτες,
πρώτο θαύμα και δώρο του Πλάστη στον Έλληνα Γιό.
Ένα αβύθιστο πλοίο, που η πυξίδα του δείχνει Ιθάκες.

Είσαι αβύθιστο πλοίο, σκουριασμένο απ' το χρόνο σκαρί.
Σε χτυπούν, μανιασμένο το κύμα, αστραπές, κεραυνοί.
Χαίνουν κάτω καιάδες, ρουφήχτρες, των αβύσσων ερέβη.
Το σκαρί το φυλάνε Αιώνες, του Θεού οι φρουροί.

Η Κυρά της Ρω, κατά κόσμον Δέσποινα Αχλαδιώτη, υψώνει επί 40 χρόνια την Ελληνική σημαία στη βραχονησίδα της Ρω, μια ανάσα από τα Τουρκικά παράλια. Πέθανε το 1983. Τάφηκε στην Ρω, κάτω από τον ιστό της σημαίας που ύψωνε. Βραβεύθηκε, από την Ακαδημία Αθηνών (1975), το Πολεμικό Ναυτικό, την Βουλή των Ελλήνων, το Δήμο Ρόδου κλπ.

Έγινε σύμβολο γενναιότητας και πατριωτισμού. Εδώ αποτελεί την πιο επιτυχημένη αλληγορία. Σηματοδοτεί την Ελλάδα, που από την Αυγή της Ιστορίας, υψώνει τη σημαία του Ανθρώπου, στην εσχατία του πλανήτη, στην Ελληνική χερσόνησο, στο αβύθιστο πλοίο, το σκουριασμένο απ' το χρόνο σκαρί. Την Ελλάδα. Το σκαρί, που το φυλάνε αιώνες, του Θεού οι φρουροί. Και ενώ το σκαρί κουρσευμένο με ξένο καπετάνιο, ερείπιο και ακυβέρνητο, ισοροπεί στην κόψη του μανιασμένου κύματος και η άβυσσος κάτω χαίνουσα, απείλει να το καταπαεί, συνεχίζει το δρόμο του προς την Ιθάκη του. Ποιοί φρουροί και Άγγελοι το φυλάνε;

Και το εύοσμον Άνθος της κόρης, το φυλάνε Άγγελοι.
Μην τ' αγγίξουν οι δαίμονες και καρπίσει πριν έρθει Αυγή.
Και πλανέψει ο Κρόνος την Ρέα και γεννήσει της νύχτας Θεό,
Κι' ανεβάσει τον Άδη στο Κόσμο, κατεβάσει στον Άδη τη Γη.

Είσαι η Ελλάδα του Ήλιου, η πρώτη Ερωμένη.
Κατοικείς μαζί με Θεούς, την πανέμορφη χώρα.
Και μεθάς, απ' την πρώτη Αυγή, με της Γνώσης κρασί.
Είσαι η νύχτα, το φως. Είσαι του Κρόνου, η Ρέα.

Ποιά κατάμαυρη μοίρα, σ' έκανε του Κρόνου Γυναίκα;
Να γεννάς τα παιδιά σου, να τα τρώει ο αχρείος πατέρας;
Να γεννάς Προμηθείς και Σισύφους, Οδυσσείς και Μερόπες;
Να τους παίρνει η νύχτα, ο Άδης, το αγέννητο Τέρας;

Είσαι Γυναίκα, Ορσηίδα, η Παναγιά, η Γοργώ.
Το Αμάραντο Άνθος. Μεσ το Είναι σου κρύβεις το θαύμα.
Του Απείρου η Μήτρα. Να γεννάς το Λαό απ' τη στάχτη.
Το Λαό ενός Γένους Σοφών, από Θεόπεμπτη Μάνα.

-
- Τα παραπάνω τετράστιχα, αναπέμπουν στην Ιστορία του Ελληνικού και Ανθρώπινου Γένους, και ακτινογραφούν την θυσιαστική του πορεία υπέρ της διεκδίκησης της Ελευθερίας του. Η Μάνα Ρέα, σώζει το Γιό της Θεό Δία, από τον πατροκτόνο σύζυγό της Κρόνο. Αυτή η μυστηριακή αναφορά της μυθολογία μας, πέρα των άλλων, σηματοδοτεί, την Αγιότητα της Μάνας και την καθαρότητα της αποστολής της. Αναπέμπει στο Θεϊκό της ρόλο.
 - **Ορσηίδα, Παναγιά, η Γοργώ:** Σηματοδοτούν την διαχρονική σχέση της Ορσηίδας Προμήτορας των Ελλήνων, της Θεομήτορος Παναγιάς, της Γοργώ της συζύγου του Λεωνίδα και της Μητέρας των Ηρώων της Ανθρώπινης και Ελληνικής Οδύσσειας.
 - **Αγέννητο Τέρας:** Είναι η άλλη όψη της δημιουργίας, η αντιπαλεύουσα το Θεό. Η άλλη όψη του νομίσματος, χωρίς αυτή δεν υπάρχει νόμισμα. Δεν νοείται άθληση υπέρ του καλού, χωρίς αντίπαλο το κακό.

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΔΕΝΕ ΠΛΑΣΜΑ ΑΓΝΟ

Είσαι Γυναίκα, Ιέρεια στο Ναό του Ανθρώπου.
Η Θεά της Αγάπης, η Μερόπη. Η Μητέρα της Γης.

Του Σισύφου Γητεύτρα. Η Μεγάλη του κόσμου ψυχή.
Είσαι η Μάνα Σοφών και Ηρώων. Είσαι Μήτρα ζωής.

Σ' εξορκίζουν θηρία και τέρατα, να μην μπεις στο Ναό.
Στο Ιερό των Αχράντων. Δεν είσαι λένε πλάσμα Αγνό,
που γεννάς τη ζωή και βυζαίνεις την Μοίρα τ' Ανθρώπου.
Ρυπαρή, η αμίαντη Μάνα; Ρυπαρός κι' ο Θεός;

Ρυπαρή η Γυναίκα; Ρυπαρό το Ανθρώπινο Γένος;
Ρυπαρή η φυλή των Ελλήνων; Ρυπαρός κι' ο Σκοπός;
Τη Μερόπη την άρπαξε απ' το Σίσυφο η Λήθη,
και τον Σίσυφο Άνδρα, ο Άδης σε κελί σκοτεινό.

• **Ποιά φυσιολογική διάνοια**, μπορεί να δεχθεί την επιβληθείσα από τα ιερατεία πεποίθηση, που ήδη επικράτησε ως θέσφατον, ότι η Γυναίκα είναι πλάσμα, όχι Αγνό; Ότι, οι καθόλα φυσιολογικές γενετήσιες λειτουργίες της, την καθιστούν εξοβλητέα από το Ιερό του Ναού; Πριν ο Ιερέας, υποκρινόμενος και αποδεχόμενος την 'άνωθεν εξουσία', προβεί στον εξαγνισμόν της;

Από την αυγή της ιστορίας, η Γυναίκα και η φυλή των Ελλήνων, βάλονται και σκλαβοποιούνται. Η μεν Γυναίκα ως ρυπαρή, βλέπε επόμενες ενότητες, η δε φυλή των Ελλήνων ως φορέας φωτός.

• **Ιανός:** Θεός των αρχαίων Ρωμαίων με δύο πρόσωπα, που έβλεπαν σε αντίθετη κατεύθυνση. Εδώ, οι δύο μορφές του Ιανού σηματοδοτούν τα δύο κοσμοσυστήματα, Καπιταλισμό και Κομμουνισμό, τα οποία είναι οι εκδοχές του ίδιου θηρίου, που θέλει να υποτάξει, να ελέγξει και να σκλαβοποιήσει τον Άνθρωπο, διαφθείροντας και φτωχοποιώντας, αλλά και καταστρέφοντας την Φυσική τάξη.

• **Ιχώρ:** Αιθέριος χυμός που ρέει στις φλέβες των Θεών.

Και ποτίζουν το ζεύγος, με διχόνοιας κρασί ζωτικό.
Έχουν κλέψει τη σκάλα, π' οδηγεί στου βουνού την κορφή.
Χτίζεις χάρτινους πύργους, πολεμάς με στρατούς Ιανών.
Μόνο άτμητα ζεύγη κερδίζουν τις Μάχες, σε κάθε Ζωή.

Δίνεις Αγάπη και πλάθεις Θεούς. Πολεμάς το κακό.
Σε ποτίζουν Αιώνες με μίσος. Σου στραγγίζουν το φως.
Πριονίζουν τις ρίζες, που βυζαίνουν απ' το Σύμπαν Ιχώρ.
Διαφθείρουν την Μάνα, ν' αρνηθεί του Θεού το σκοπό.

Κάθε πλάσμα ορίζει, ένα κύκλο και μία τροχιά.
Νόμοι ορίζουν τα πάντα και ο Μέγας, τον ΕΝΑ ΣΚΟΠΟ.
Μόνο ΕΣΥ η Μάνα τ' Ανθρώπου, διαθέτεις τη χάρη,
να ευρύνεις τον κύκλο. Να ωθείς πιο ψηλά το Θεό.

Να ευρύνεις τη Γνώση. Ν' αγαπάς δίχως μέτρο το Γιό
και την κόρη να πλάθεις, για να γίνει Μητέρα Θεών,
των Ηρώων, των Σοφών και Σισύφων. Να σηκώνει το Φως,
ένα πύρινο βράχο, ν' ανεβάσει ψηλά στο Βουνό.

‘Ούτω θέλεις κάμει εις άσας τα πόλεις τας πολύ μακράν
από σου, οι οποίες δεν είναι εκ των πόλεων των εθνών τούτων,
εκ των πόλεων όμως των λαών τούτων, τους οποίους ο κύριος
ο Θεός σου, δίδει εις σε κληρονομίαν, δεν θέλεις αφήσεις ζών,
ουδέν έχον πνοήν, αλλά θέλεις εξολοθρεύσεις αυτούς
κατά κράτος.’ **Δευτερονόμιον 205-215**

- Να λαχταρούν στους πόνους μας, τα φλογερά σου στήθεια
νάχεις στα χείλη την καρδιά στο στόμα την αλήθεια,
να γίνη το παλάτι σου του κόσμου το καμάρι,
να μπαίνει λεβέντα με το νού, με αρετή και χάρη,
και τους προμάχους γύρω σου, να έχεις της Πατρίδος
κι' όχι Εβραίους βρωμερούς στο γένος και στο είδος.
Γ. Σουρίας, εις τον Διάδοχον. Σατιρικός ποιητής.

ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

Είσαι το κρυφό Δισκοπότηρο. ‘Αγιο Μύρο και Κάλλος.
Είσαι η Μητέρα των Σύμπαντων, μες το Σύμπαν κρυμμένη.

Στης καρδιάς σου τα τρίςβαθα, στης ψυχής σου τα μύχια,
ένας Σίσυφος Άνδρας, εν δυνάμει Θεός περιμένει.

Και σμιλεύεις τ' Αστέρι στην ακίδα της στήλης των Όντων.
Με σφυρί πυρωμένο και πίστη, με το δόρυ της Γνώσης.
Να γεννήσεις το Γιό σου, τον Θεό και Πατέρα.
Φορτωμένον με φως και με πάθη, με ανόδους και πτώσεις.

Τούχει δώσει Ευχή και κατάρα, να γίνει Δίπολο, Ταίρι.
Δεν μπορεί ν' ανεβάσει το βράχο στη κορφή του βουνού.
Την Θεά την Μερόπη προσμένει, της πραότητας αύρα,
την Γυναίκα και Μούσα. Να φωτίσει του Άνδρα το Νου.

Τη Γυναίκα Μερόπη να ημερέψει, την ψυχή του Υιού,
του Προμηθέα Δεσμώτη, να ζεστάνει τις άγριες νύχτες.
Με τα άσπρα φτερά του ο Έρωτας, ν' αρματώσει τον Σίσυφο,
και με Γνώση το Σπάρτακο. Να κάνει τις Ήττες τους Νίκες.

Είναι για κάθε Γυναίκα και Άνδρα ο Έρωτας, Θεόθεν σύμφυτη ανάγκη
και επιδίωξη. Η εκ πλήρωσή της, αδελφοποιεί τα δύο μέρη και τα συντήκει
εις δίπολον ενιαίον, άτμητο και αδιαίρετο. Αποτελεί το έπαθλο, που το κάθε
μέρος κερδίζει και επιβεβαιώνεται η αξία του εκατέρωθεν, κάθε στιγμή. Αυτή
η διάσταση του Έρωτα, θα πρέπει να αποτελεί αντικείμενο, όλο και περισσότερων
μελετητών, αφού διαπερνά κάθε συνιστώσα της Ανθρώπινης φύσης και δρα
απελευθερωτικά στην ατομική και συλλογική πρόοδο. Ένας Θεός, που παλεύει να
νικήσει τον εαυτόν του. Να αναταχθεί στο πρόσωπο της Αγάπης, ή να καταπέσει
στο έρεβος της κακίας. Ένας Ιανός που πασχίζει να ταυτιστεί σε ένα πρόσωπο,
εκείνο της Αγάπης.

Ψάξε, Σίσυφο Άνδρα, να του δώσεις Αγάπη και Γνώση,
Να σου δώσει και κείνος. Ν' ανέβει στα δικά σου φτερά.
Στα φτερά τα δικά σου, πούναι φως και αιθέρια χάρη.

Είν' ο Έρωτας, μια Θεόθεν πνοή, στην δική σου καρδιά.

Ο Πυθαγόρας, της Γνώσης τ' ανέσπερο Αστέρι,
πριν τη Δύση, η Πανώρια Θεανώ, το εύοσμον Άνθος,
στα φτερά της το Γήρας του πήρε. Τον έκανε Νιό.
Φλογερό Εραστή. Νικητή, και Σοφίας το Κράτος.

Δεν υπάρχουν Τιτάνες, στρατοί, δολοπλόκοι, τερμίτες,
να λυγίσουν το τόξο, τους τοξότες αυτής της φυλής.
Είναι αήττητα, άτμητα και Αθάνατα Όντα,
μιά ανώτερη τάξη Ανθρώπων, πριν να γίνουν Θεοί.

• **Η φυλή των δίπολων, είναι αήττητα κι' άτμητα όντα.** Μία ανώτερη τάξη Ανθρώπων, πριν να γίνουν Θεοί. Η αδυναμία σύντηξης του Άνδρα-Γυναίκας, αποδυναμώνει και τελικά επιβραδύνει την εξελικτική πορεία του Ανθρώπου. Αυτή βεβαίως η επιβράδυνση, δεν ακυρώνει το Σκοπό του Σχεδίου της Δημιουργίας. Απλώς, συντελείται η ανάπαυλα, μεταξύ των δύο καταστάσεων, της ανόδου και της πτώσης, μέχρι η διαδικασία ίασης επιτευχθεί, θωρακισθεί ο οργανισμός με αντισώματα και αντιμετωπιστούν οι ιώσεις, που χαλυβδώνουν και διαιωνίζουν το είδος. Μέχρι που ο Έρωτας συντήξει τον Άντρα και την Γυναίκα σε ΕΝΑ.

Αναδεικνύεται ο διπολικός κόσμος του καλού και του κακού. Ένας κόσμος, δύο όψεις. Ένα γήπεδο άσκησης για την επικράτηση του καλού.

• **Πυθαγόρας:** Αρχαίος Σάμιος Φιλόσοφος και Μαθηματικός (580-500 π.χ.). ίδρυσε στον Κρότωνα της Ιταλίας μία κλειστή φιλοσοφική και μαθηματική Εταιρεία, που απαιτούσε μύηση και σιωπή για τα μέλη της. Αρχή του Σύμπαντος θεωρούσε τους αριθμούς, οι οποίοι αποτελούσαν την ουσία των πραγμάτων. Διατύπωσε το γνωστό θεώρημα της Γεωμετρίας, το Πυθαγόρειο θεώρημα και κήρυξε την μετεμψύχωση. Ερωτεύτηκε την μαθήτριά του ΘΕΑΝΩ Σε ηλικία 60 ετών. Η αστραπή και η αγνότητα του Έρωτά της συγκλόνησε το Πυθαγόρα, πυρπόλησε την ψυχή του και ανέταξε τον γέροντα σε έφηβον και σοφόν.

Μία τάξη Θεών και Τιτάνων. Τους ανήκει η Γη.
Πυρπολούν οι Τιτάνες τον κόσμο και τον χτίζουν οι Θεοί.
Βλέπει ο Γιός τον Πατέρα, πολεμά κι' αυτός κι' απορεί,

Πως θα φτάσει δίπλα στο θρόνο, μιάς Άνοιξης μέρα Λαμπρή.

Και κοντά του, η Μάνα, η Παναγιά, Αθηνά, η Γοργώ.
Με αγάπη, Σοφία, με Ασπίδα, δόρυ και πόνο,
παραστέκουν στο δράμα του Γιού, εμπυχώνουν τον Άνδρα,
φορτωμένες τον ασήκωτο βράχο στον δικόν τους τον ώμο.

Πέφτει ο Άνδρας σε κώμα και σε ύπνο βαθύ.
Και κυλούν οι Αιώνες σ' ένα ψέμα, μια βαθιά φυλακή.
Κυνηγούν καθρεφτάκια, οι εκτροπείς του φωτός της ζωής.
Διαθλώνται οι Αξίες και φαντάζουν οι Νάνοι τρανοί.

• Ο Θεός είναι ένας και πάντα όμοιος με τον εαυτόν του. Οι Θεοί όμως, είναι απειράριθμοι και διάφοροι γιατί η Θεότητα είναι αιώνια και άπειρη. ...
Ο Μύστης τα γνωρίζει και τα βλέπει. Αν πάλεψα για να βρω αυτούς τους θεσμούς, αν αφήφισα τον θάνατον, αν κατέβηκα όπως λένε στον Άδη, όλα αυτά τα έκανα για να δαμάσω τους δαίμονες της αβύσσου, για να επικαλεστώ τους Θεούς που είναι ψηλά για την αγαπημένη μου την Ελλάδα, για να σμίξει ο βαθύς Ουρανός με την Γη για να ακούσει γοητευμένη η γη τις Θείες φωνές.

Από την επίκληση του Ορφέα, οι Μεγάλοι Μύστες, σελ. 212

• **Μια τάξη Θεών και Τιτάνων:** Αυτή η τάξη, σηματοδοτεί την ουσία της Κοσμικής και της Ανθρώπινης ζωής. Σηματοδοτεί την αέννητη μάχη για την επικράτηση της Θείας ανάγκης, διά του Ανθρώπου και την διάχυση στο Σύμπαν της Αγάπης, του Έρωτα και του φωτός.

ΣΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΑΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Σου τον πήραν τον Άνδρα, τον Ηγέτη, Στρατηλάτη και χτίστη.

Που το βράχο πασχίζει να ανεβάσει ψηλά στην κορφή.
Και σ' αφήσαν τον σκλάβο, πληγωμένο πουλί. Φοβισμένο.
Με καρδιά στραγγισμένη, που ζητά από σένα ζωή.

Αμαζόνα, Γυναίκα και Μάνα, μη λυγίσεις ξανά.
Την Μερόπη την πήρε η Λήθη, ένα νέφος βαρύ,
και την πήγε στα βάθη των Θεών τα λημέρια.
Ζήτησέ την και θάρθει, δυνατή και Θεά Ανθηρή.

Θα σου φέρει και πάλι τη χαμένη στη Λήθη ψυχή σου.
Να σε κάνει και σένα Γυναίκα κι' αιθέρια Θεά.
Να σε κάνει Αγάπης ποτάμι και Έρωτα Λάβα.
Μούσα Γνώσης, Σοφίας, του Σισύφου γλυκιά Αγκαλιά.

Να σε κάνει πραότητας αύρα και εύοσμον Άνθος.
Του Σισύφου Γητεύτρα, Παναγιά και αστέρι λαμπρό.
Να συντήξεις άτμητο δίπολο και αήττητο ΕΝΑ.
Ν' ανεβάσεις μαζί του το βράχο, πίο ψηλά στο Βουνό.

Τότε θάρθουν Προμηθείς, οι σοφοί και οι Σίσυφοι,
Λεωνίδες και Σπάρτακοι, η Θεά η Μερόπη,
να συντήξουνε δίπολα με φτερά, με ασπίδα και δόρυ.
Ένα αήττητο τόξο, του Θεού Ομφαλό και Μετόπη.

Στους παραπάνω στίχους, αναδεικνύεται η ατελεύτητη μάχη μεταξύ του κακού και του καλού, και η υπεροχή του ρόλου, που η δημιουργία έταξε, να υπηρετεί η Γυναίκα. Αυτή η υπεροχή είναι δώρο της Δημιουργίας εμφυτευμένο στο Γυναικείο Είναι.

Την Μερόπη, την πήρε το Αρχέγονο Τέρας κρυφά.
Σιωπηρά. Να μην βλέπει ο Ήλιος την δυσώδη ντροπή.
Και την πήγε και πάλι στων Θεών πιο ψηλά τα λημέρια,
να προσμένει μιας Άνοιξης μέρα, νάρθει και πάλι στη Γη.

Την Μερόπη την πήρε το πνεύμα του κακού και του σκότους,
την αρπάζαν Τιτάνες, σκλαβωτές του Σισύφου, της νύχτας Θεοί,
που μαζί μ' Ανθρώπινα τέρατα, μεταλλάσσουν τον κόσμο,
να μην κάνουν οι Κόρες φτερά κι' ανεβούνε οι Γιοί στη κορφή.

Από την πρώτη Αυγή, την Γυναίκα βουλιάζαν στη λάσπη.
Σε μια Λάσπη βορβόρου. Τα θεριά, της ορίζουν τιμή.
Μεταλλάσσουν τ' Ανθρώπινο είδος και εκτρέπουν την κοίτη.
Τώρα, θέλουν το θρόνο του Πατέρα και του Γιού την ψυχή.

Έχουν δέσει τη Γυναίκα Μερόπη μ' αλυσίδες και ξόρκια.
Δεν θα γίνει σκλάβα ποτέ. Δεν θα χάσει τη χάρη.
Μιά Γοργώ θα ελαύνει Ασπίδα και τ' Αχίλλειο δόρυ.
Η Αθηνά, Παναγιά, θάναι η Μάνα προστάτης στη Μάχη.

Δεν μπορούν να εκτρέψουν την κοίτη, του Θεού το σκοπό.
Δεν μπορούνε να σβήσουν τον κοχλάζοντα μέσα της πόθο.
Να γεννά και να πλάθει Σισύφους, Προμηθείς και Σοφούς.
Νάναι Μήτρα ζωής. Ο ανέκκλητος του Σύμαντος Νόμος.

Αναδεικνύεται το αισιόδοξο μήνυμα. Δεν μπορούν οι δυνάμεις του σκότους να εκτρέψουν
την κοίτη. Του Θεού το σκοπό.

Η Γοργώ και ο Σπάρτακος, προσμένουν της Άνοιξης μέρα,
να ξυπνήσουν οι Μερόπες απ' τον ύπνο της Λήθης,

να γυρίσουν Θεές, στις Σκλάβας Γης τα λημέρια,
να οπλίσουν τον Σπάρτακο, με Γνώση και πίστη,
να τον κάνουν αήττητον, του κακού ολετήρα και χτίστη.

Η Γοργώ και ο Σίσυφος, θα προσμένουν της Άνοιξης μέρα,
να ξυπνήσουν οι Μερόπες απ' τον ύπνο της Λήθης,
να γυρίσουν Θεές, στις σκλάβας Γης τα λημέρια,
να οπλίσουν τον Σπάρτακο, με τα όπλα της Γνώσης.

Με τη Γνώση, που κάνει το άγριο ήμερο Όν,
Το Σπάρτακο, μαχητή και της Νίκης φορέα,
Που σκοτώνει διχόνοια και φόβο, τα δύο θεριά.
Που συντήκει σε δίπολο το Κρόνο, με τη Μάνα τη Ρέα.

Τη Ρέα Γυναίκα και τη Μάνα Θεών και Τιτάνων,
Που πάσχει να φέρει ζωή και Ειρήνη, σε όλη τη Γη.
Να γίνει προστάτης, το αήττητο δόρυ κι' Ασπίδα.
Να θηλάζουν από της Μάνας το Γάλα, Τιτάνες, Θεοί.

Όλοι μαζί να πληρώσουν, το χρέος στη Μάνα.
Να δώσουν στη Ρέα τους Γιούς της. Φίλτρο Πατέρα στο Κρόνο.
Το φόρο τιμής στην Μητέρα, στο εύοσμο Άνθος,
να στήσουν τον Έλληνα Λόγο, σε ανέσπερο θρόνο.

Η Γοργώ, η Γυναίκα του Λεωνίδα και Μάνα των παιδιών της και ο Σπάρτακος, ο ενυπάρχων στην Ανθρώπινη ψυχή επαναστάτης, περιμένουν να γυρίσει η Μερόπη από τα βάθη της Λήθης. Να οπλίσουν το Σπάρτακο με Γνώση και τον Άνδρα με την δύναμη του Έρωτα, ώστε να μην χάνονται οι Μάχες και να γίνονται διαχειρίσιμες οι ήττες. Τότε ο Σπάρτακος δεν θα είναι παρορμητικός, δεν θα είναι άθυρμα του θηρίου, αλλά Γνώστης. Νικηφόρος, αλλά και Δημιουργός.

Είσαι η Ρέα, η Μάνα του Νεφεληγερέτη Δία,
του στερνού σου παιδιού, που το πήρες μακριά απ' τον Κρόνο,
στο Ιδαίον το Άντρον. Που θήλασε το γάλα κατσίκας,
για να γίνει ο πρώτος Θεός στου Ολύμπου το Θρόνο.

Είσαι η Ορσηίδα, η Μερόπη, η Αθηνά, η Γλαυκώτης.
Είσαι η Δήμητρα Θεά, της Ελευσίνας Ιέρεια,
Είσαι η Αφροδίτη, της Ουράνιας Αγάπης Θεά.
Η Πάνδημη Θεά, της ψυχής και της σάρκας ο Έρωτας.

Είσαι η Γυναίκα, η Μάνα, των σοφών η Μητέρα.
Η σπορέας της Γης που καρπίζει. Η ψυχή που ανθίζει.
Η Σωτήρας των παιδιών σου, απ' τον πατέρα τους Κρόνο,
Που με Γνώση, Αγάπη και Έρωτα, τη ζωή μας ποτίζει.

Είσαι η Ορσηίδα, η Μάνα Θεών και Τιτάνων.
Που χαράξαν τροχιές στα Ουράνια και στα έσω τους Σύμπαντα,
και γινήκαν Ηνίοχοι, να διαβούν τα ερέβη.
Του Αλείρου πήραν μηνύματα, μύριων κόσμων τα σήματα.

Η αλληγορία: της Ρέας, Γυναίκας του Κρόνου, που έτρωγε τα παιδιά τους.
Η Ρέα η μητέρα του Δία, του πρώτου των Θεών, που τον έσωσε από τον παιδοκτόνο
Κρόνο, ανάγεται στην εποχή μας. Όπου, η Ρέα είναι η Ελλάδα,
Κρόνος η σταυροφορική Δύση και ο Δίας, ο καρπός του πολιτισμού, που η Μάνα Ελλάδα προσφέρει
στον Άνθρωπο, που κινδυνεύει να εκπέσει και να τον καταβροχθίσει ο σύγχρονος Μινώταυρος
της καπιταλιστικής Δύσης.
Θα μπορέσει η Ρέα, η σύγχρονη Ελλάδα να αποτρέψει τον ΚΡΟΝΟ, να καταβροχθίσει
τον Άνθρωπο; Και βεβαίως ΝΑΙ. Αλλά με Γνώση, Αγώνα και υπερθυσίες. Τα μηνύματα για
μια νέα Μάχη, την δεύτερη στην Ιστορία του Ανθρώπου, είναι καθαρά και ισχυρά.

ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ ΥΣΤΑΤΗ ΠΡΟΒΑ

Δεν μπορούν οι εχθροί σου να οδηγήσουν το Άρμα.
Θα βουλιάξουν στο βούρκο, στις ντροπής τους τη λάσπη.
Τα φτερά τους ο Ήλιος σαν κερί θα τα λειώνει.
Δεν γνωρίζουν τους Κώδικες, ούτε έχουν τη χάρη.

Τα θεριά των εχθρών σου, δεν αφήνουν τ' Ανθρώπου τη Μάνα,
Να ριζώσει, να ανθίσει και να κάνει καρπούς.
Τη Μερόπη και το Σίσυφο, εκτοπίσαν στον Άδη.
Αφανίζουν μνημεία και Γνώση, βεβηλώνουν Ναούς.

Οι εχθροί του Ανθρώπου, κάνουν την ύστατη πρόβα.
Της ψυχής σου το φως στραγγαλίζουν, αφανίζουν τα Έθνη.
Φτιάχνουν δίποδα τέρατα. Δίχως μνήμη, αίσθημα, Γνώση.
Βεβηλώνουν τα Άχραντα, τους Ναούς για να στήσουν Τεμένη.

Βεβηλώνουν και σχίζουν τις γραφές των γονιών σου.
Κάθε μύθο, τη γλώσσα, κάθε κλέος και δόξα.
Τους βωμούς, τα ιερά σου, κάθε μνήμη, ποντίζουν,
στ' Άγρια βάθη του σκότους. Ήρθε η ύστατη ώρα.

Οι Δυνάμεις του σύγχρονου Μινώταυρου, που τείνουν να εκμηδενίσουν
την αδιαπραγμάτευτη αξία του πρώτου των Όντων, του Ανθρώπου και να
επιβάλλουν νέα τάξη στο κόσμο, είναι αναντίστοιχες με την τάξη που διέπει
τη φύση και το Σύμπαν. Είναι αναντίστοιχες με την λεγόμενη Συμπαντική νόηση.
Τον Θεό. Κάθε επομένως προσπάθειά τους, να οδηγήσουν το Άρμα της εξέλιξης σε
δρόμους, έξω από την φύση, είναι καταδικασμένα. Γιατί η αδάμαστη φύση και το
αιώνιον Σύμπαν, θα εκτρέψουν την παρενόχληση, ως αναιδή και αχρείαστη.

Θα ξυπνήσει η μνήμη, των Αιώνων το κλέος.
Οι Θεοί και Θεές, που τις θέλουν θαμμένες,
θα φανούν στην οθόνη του χρόνου, των γωνιών σου οι δόξες.
Θα τις κάνεις πυξίδα και χάρτη στον Αγώνα σημαίες.

Οι Ναοί, τα Μαντεία, οι Σχολές, κάθε Γνώσης Μνημείο,
ειν' συντρίμια θαμμένα στο χώμα, κλειδωμένα στη Λήθη.
Κάθε δόξα και θυσίας βωμό, τα κάνανε στάχτη,
οι ορδές των Βαρβάρων Λαών και η Άγρια Δύση.

Χτίζουν πανώρια τεμένη στη καρδιά του Άγιου τόπου,
Προκαλούν τη Θεά Αθηνά. Το Ναό που λαμπρύνει τη Γη.
Τέμνουν την Ιερά οδό, την αρτηρία την άτμητη.
Καταισχύνουν την Δήμητρα, τα ιερά, των Θεών την τιμή.

Εκεί, που χτυπά η καρδιά των Ιερών και Οσίων,
στης Ιεράς Οδού την Πύλη, της Παρθένου τον Μέγα Ναό,
η Αθηνά και η Δήμητρα συγκαλούν συνάξεις Θεών.
Λύνει η Πνύκα το γρίφο, και τον λούζει μ' ανέσπερο φως.

Η περιοχή του Ελαιώνα, που επιλέχθηκε να υψωθεί το τέμενος του Ισλάμ, είναι Ιερός και αναπαλλοτρίωτος τόπος, καθγιασμένος και αφιερωμένος στην μνήμη και την λατρεία των χιλιετιών, μέχρι τον έσχατον χρόνο.

Ο Παρθενώνας, η Ιερά Οδός, ο Κεραμικός, η Ακαδημία Πλάτωνος, η Ελευσίνα με τα Μαντεία της και τα μυστήριά τους, αναπέμπουν στην Αθηνά, στην Δήμητρα, στην Αφροδίτη, στην Παναγιά και στις λοιπές Θεότητες της Ελληνικής μυθολογίας και πίστης. Τελικώς, αναπέμπουν στην Ανθρωποκεντρική κοσμοαντίληψη των Ελλήνων. Όποιος ταρασσει την γαλήνη τους και λοιδορεί την συνέχεια της αιωνιότητάς τους, καθίσταται βέβηλος και αποβλητέος.

Κυβερνήτες δοτοί, αρνητές της φυλής τους την δόξα,
Χτίζουν τέμενος. Λοιδορούν βεβηλώνουν το θαύμα.

Κι' επιβάλλουν Θεούς εισβολέων, άλλων κόσμων Σαρία.
Σηκωθείτε Λαοί. Το θηρίο σκοτώνει τη Μάνα.

Οι Θεές των Ελλήνων, είναι Μάνες των δικών σας Θεών.
Οι Θεοί των Ανθρώπων, που δεν είναι Θεοί τιμωροί,
είναι αδέρφια. Ο ΕΝΑΣ Θεός. Ο των πάντων Θεός.
Κι' όλοι εμείς, η κορωνίδα των Όντων, ο πρώτος ο Γιος.

Ρίχνουν βούρκο στον γενιόν σας τον Θεόσπαρτον δρόμο.
Και σκεπάζουν του Απείρου τ' αγνάρια, με αίμα και τρόμο.
Στων Ναών τις μετόπες, προβάλλουν τον Έλληνα Λόγο,
και στα βάθη του Ιερού, προσκυνούν του Θηρίου το Θρόνο.

Προκαλούν τον Άγιο τόπο, του Ανθρώπου το Κράτος,
Προκαλούν τις Μητέρες Θεές, της Ζωής το άσβεστο φως.
Ναρκωμένοι οι φύλακες. Χάσκουν οι πόρτες της Πόλης.
Στο τσιγκέλιπραμάτεια η Γυναίκα. Στη σκλαβιά ο Λαός.

Η επιλογή αυτού του χώρου, του Ελαιώνα, με πεισματικά αυθαίρετο και βλάστημο τρόπο, αναδεικνύει την μετωπική αντιπαράθεση των δυνάμεων της παγκοσμιοποίησης, με τον Άνθρωπο. Δεν είναι αντιπαράθεση Ισλάμ-Χριστιανισμού, αλλά αντιπαράθεση του Αντιανθρώπου με τον Άνθρωπο. Του Αθάνατου Ελληνικού πνεύματος, με τον σύγχρονο Μινώταυρο. Η συνύπαρξη θρησκειών-πολιτισμών και φιλοσοφικών ρευμάτων, είναι επιβεβλημένη για την ώσμωση των αντιθέσεων και την σύνθεσή τους. Η παρούσα επιλογή δεν είναι αποτέλεσμα κατανόησης, διαλόγου και προσπάθειας ώσμωσης των αντιθέσεων, αλλά προσπάθεια για πρόκληση καταστροφής με στόχο τον Άνθρωπο. Είναι μήνυμα για τον επερχόμενο Αρμαγεδδώνα. Και θρυαλίδα ανάφλεξης.

Μεταλλάσσουν του Θεού την μορφή και της ύλης τους Νόμους.
Και τον πρώτον των όντων, το Γιό του, τον κάνουνε σκλάβο.
Μην γενούν μαχητές στη Μεγάλη τη Μάχη που έρχεται,
τον Μινώταυρο πλήξουν, τον ποντίσουν στις Αβύσσου τον πάτο.

Ατιμάζουν τον Άνδρα και του σβήνουν την Άγια τη φλόγα.
Δεν σηκώνει το Βράχο, ούτε Ασπίδα της Νίκης κρατά.
Δεν ποθεί την Ιθάκη, την γλυκιά Πηνελόπη, τη Σπάρτη.
Δεν τιμά τους Βωμούς της θυσίας, τη Γοργώ την Θεά.

Δεν τιμά των προγόνων τα κλέη και ξεχνάει το χρέος,
την αξία, που φέρει και πηγάζει απ' των αιώνων τα βάθη.
Προσπερνά τα Ιερά, τα μνημεία, που κραυγάζουν ποιός είναι.
Νοιώθει φύλλο απ' το δένδρο κομμένο, παιδί που εχάθει.

Η Ορσηίδα Γυναίκα, δεν κηρύττει το Αρχέγονο χρέος,
της Μερόπης Θεάς και συζύγου Σισύφων, της Γοργώ.
Της Γητεύτρας του Άνδρα, που πέφτει στις άνισες Μάχες,
να γίνει Ηλιαστέρι. Οδηγός, σ' ένα κόσμο Λαμπρό.

Αναφέρεται στη Βιολογική έκπτωση και στην ηθική κατάπτωση και των δύο φύλλων.
Και στο χρέος της υπερθυσίας για την προάσπιση των μεγάλων ιδανικών της Πατρίδας,
της Ελευθερίας, του Έρωτα, του Νόστου, της γλυκιάς αγκαλιάς της Πηνελόπης, της
Πατρώας Γης, της Ιθάκης μας. Μεταλλάσσεται ο Άνδρας και από Προμηθέας, Σίσυφος,
Σπάρτακος, Λεωνίδας και Σοφός, περιπίπτει σε κατώτερους κόσμους, συμβιβασμένος
πρώτα με τα πάθη του και στη συνέχεια σκλαβοποιούμενος, καθίσταται έρμαιον των
εξουσιαστών του. Και η Ορσηίδα Γυναίκα, η Αθήνα, η Γοργώ, περιέπεσαν άβουλες,
στο επίπεδο της μετρέσας του Κρόνου.

Μεταλλάσσουν τον Άνδρα για να μοιάζει με Τέρας Γυναίκα.
Της Γυναίκας στραγγίζουν, την Άγια και πράα ψυχή.

Μεταλλάσσουν την ψυχή και την έσω τους αιώνια τάξη.
Προκαλούν του Θεού τη Σοφία, μεταλλάσσουν τη Γη.

Βλέπω γλώσσες φωτιάς, καταιγίδες, σεισμούς και τυφώνες.
Στο σκοτάδι τ' Αρχέγονο Έθνος, την Πατρίδα παλιάτσο,
το καράβι αιώνες κουρσεύουν, τα θηρία της Δύσης.
Τη Γοργώ, την Παναγιά αντικρίζω, που τις ρίχνουν στο τάφο.

Μόνο Εσύ Γυναίκα, Μερόπη, Θεά, Γοργώ, Παναγιά,
έχεις μέσα σου της Μάνας τη χάρη και το Θείο ιχώρ.
Να γεννάς Θεούς, Λεωνίδες, Σισύφους Σοφούς.
Να ελαύνεις Νικητών τις Ασπίδες, το αήττητο δόρυ.
Μόνο εσύ, μπορείς να νικήσεις, τους εχθρούς της ζωής.

Στα παραπάνω τετράστιχα εκφράζεται η βεβαιότητα για τον επερχόμενον
Αρμαγεδδώνα, και τη βύθιση στο σκοτάδι του Αρχέγονου Έθνους.
Η έννοια της Πατρίδας: Παλιάτσος, ρακένδυτη, ανυπόληπτη, επικίνδυνη και
επικηρυγμένη από την νέα τάξη. Το καράβι της Ελλάδος, ο Ανθρωποκεντρικός
πολιτισμός, ερείπια, που τα κουρσεύουν οι εσμοί της Άγριας Δύσης. Και η έλλειψη των
ιδανικών της Γοργώ, της θυσίας, της αξιοπρέπειας, της ιερότητας της Μάνας Παναγιάς
οδηγούνε, στο τάφο. Γι' αυτό και η επίκληση για την ανάστασή τους, είναι αγωνιώδης
και επιτακτική. Βλέπε στο παρόν, ποιητική ενότητα: 'ΠΑΤΡΙΔΑ'.
Μια επίκληση στη Γυναίκα και Μάνα, που μόνο αυτή φέρει μέσα της εμφυτευμένο το
Θείο Ιχώρ, να γεννά Θεούς, Λεωνίδες, Σπάρτακους και Σισύφους Σοφούς.

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΠΕΘΑΙΝΕΙ Η ΓΗ

Προκαλούν την Γυναίκα, της προσθέσαν κι' άλλα δεσμά,
την αφήνουνε στέρφη, από ψυχή και καρδιά.
Δεν γεννά πιά Σισύφους, ούτε κόρες Μερόπες,
Προμηθείς, Λεωνίδες, της Πατρίδας στρατιώτες.

Τους στερούνε τη Γνώση γενιών για να μείνουν άμοιροι σκλάβοι.
Ένα Έθνος οδηγός των Εθνών, το κάνουν βούρκο και βάλτο.
Το εποικούν με ορδές κολασμένων και ασύντακτα σμήνη.
Να μη μείνουν φρουροί γηγενείς, να φυλάνε το κάστρο.

Γκρεμισμένα τα τείχη της Πόλης κι' ορθάνοιχτες πόρτες.
Διαλυμένος στρατός και ταγοί, πεινασμένοι οι πολίτες.
Μαυροφόρες οι Μάνες θρηνούν, των παιδιών τους τη μοίρα,
και αρνούνται να φέρουν ζωή, σ' ένα κόσμο δίχως ελπίδες.

Πέφτουν ερείπια τα Έθνη, των Πατρίδων τα κάστρα.
Τα διαβαίνουν οι εμπόροι, Τραπεζίτες και Μπράβοι.
Θέλουν τον όμορφο κόσμο της Μάνας να πάρουν.
Ένα κόσμο βαθιά χαραγμένο, στις ψυχής της τα βάθη.

Η συντελούμενη γενοκτονία, ίσως, αποδειχθεί από τις μεγαλύτερες, που έχει υποστεί το Ελληνικό Έθνος, σαν αποτέλεσμα της βαθύτατης οικονομικής καθίζησης, της διάλυσης των δομών του κράτους, της υπογεννητικότητας, της μετανάστευσης των επιστημόνων, της απαιδείας, της ιστορικής λήθης και της απόλυτης αποδοχής αυτής της κατάρρευσης, από το σύνολο του πολιτικού κόσμου. Ο Λαός μετατρέπεται σε άβουλη δουλόφρονα, αποθνήσκουσα μάζα και όλα αυτά, υπό την συγχορδία των λεγόμενων ισχυρών χωρών της Δύσης και των πλανητικών θεσμών. Η επίκληση της βαθιά υπνώττουσας Μάνας, και η αφύπνησής της, ίσως αποτελεί την μοναδική ελπίδα, γιατί, αυτή φέρει μέσα της τη χάρη να γεννά και να αναγεννά τη ζωή.

Ένα κόσμο, που πρέπει να χτίσουν οι Κόρες και οι Γιοί της.
Με θυσίες να δαμάσουν το Τέρασ και με Γνώση το Κρόνο.

Ν' απωθούν τα όριά τους στα πέρατα, τον Ουρανό πιο ψηλά.
Και να πλέξουν με Γνώση το μέλλον. Να νικήσουν το φόβο.

Να σηκώσουν την Γυναίκα, να την κάνουν Μάνα Θεά.
Ν' ανεβάσει τον Άνδρα, στου Έρωτά της τα Θεία φτερά.
Να συντήξουν δίπολο Σισύφου-Μερόπης, ένα αήττητο Ον,
και να σπάσουν της Μάνας και τ' Ανθρώπου, της σκλαβιάς τα δεσμά.

Είσαι η Μάνα, Μήτρα ζωής και Αιώνιας Αγάπης,
του Σισύφου γητεύτρα. Μια ζεστή και γλυκιά αγκαλιά.
Η Γοργώ, που ζητά απ' τη μάχη να γυρίσεις σαν Ήλιος.
Νικητής. Ή στην Ασπίδα νεκρός, τ' Ουρανού Βασιλιάς.

Είσαι η Ρέα, του Δία η Μάνα. Αθηνά Παναγιά.
Κάνε ήμερον τον Άγριον Κρόνο. Το μπορείς σαν Θεά.

Μην αφήνεις Γοργώ-Παναγιά, να σου πάρουν το κάλλος.
Να σου πάρουν τη χάρη, το ιχώρ, τον αιθέριο χυμό.
Είσαι του Δία η Μητέρα, που συντήκει την ύλη σε πνεύμα.
Που το λούζεις μ' Αγίασμα Αγάπης, να το κάνεις ψυχή και Ανθό.

Η Γοργώ, ζητά από τους συμμαχητές του συζύγου και των Γιών της, να τους φέρουν στην Ασπίδα νεκρούς, ή να γυρίσουν ζωντανοί τροπαιούχοι, νικητές στην άνιση μάχη. Ποιός θα μπορούσε να διδάξει και να εμπνεύσει με καλλίτερο τρόπο τους συμμαχητές του συζύγου και των παιδιών της Γοργώ;

Στέρφη η Γη από Άνδρες, Λεωνίδες, Σισύφους.
Δεν κρατούν την Ασπίδα τιμής, ούτε δόρυ της Νίκης,

Ευωχούνται στη λάσπη, παραδίδουν Πατρίδες, ψυχή,
από χάσκουσες πόρτες, ελαύνουν οι τερμίτες της φρίκης.

Σήκω επάνω Μητέρα των Γιών σου. Είσαι η Μήτρα ζωής.
Έχεις βαθιά ριζωμένη τη χάρη, του Θεού τη Μορφή.
Με το Θείο σου πάθος, ν' αγιάζεις και ν' Ανδρειώνεις τον Άνδρα,
που θα πέφτει στη Μάχη, ζωντανός, ή νεκρός νικητής.

Σήκω επάνω Γυναίκα, Αδελφή, Κόρη και Μάνα.
Θάνατι σεισμός, αστραπή, φωτιά και εκτόνωση λάβας.
Των Γενιών πανστρατιά. Ποταμός που θα κάψει τα κάστρα,
των εχθρών του Ανθρώπου. Θα εκπληρώσεις το Αιώνιο Τάμα.

Είναι ελάχιστα τα κείμενα, που τόσο ξεκάθαρα και διθυραμβικά υμνούν το ρόλο της Γυναίκας
που η φυσική τάξη επιτάσσει γι' αυτήν. Και ιδιαίτερα την Ελληνίδα.

Οι συναφείς επιστήμες και η ιστορία, δεν ενέσκηψαν στην επί αιώνες ανακτηθείσα εμπειρία
για να αντλήσουν από αυτήν ανάλογες θέσεις. Ούτε η στατιστική εδραίωσε αυτό το ρόλο της
Γυναίκας, στους κοινωνικούς και πολιτικούς Αγώνες διεκδίκησης της Ανθρώπινης μοίρας.
Η Αρχαία όμως Ελληνική φιλοσοφία και Μυθολογία, έχουν αποθανάτισει στα γραπτά που
σώθηκαν και στους Μύθους, διθύραμβους για την γυναίκα, την οποία αναδεικνύουν ως την ακίδα
της στήλης των Όντων του Σύμπαντος και της Φύσης. Αλλά η Μερόπη κείται επί χιλιετίες
στον τάφο της Λήθης. Πιστεύω πάντως, ότι αυτοί οι στίχοι θα διαβαστούν με ενθουσιασμό και θα
αποτελέσουν την απαρχή προβληματισμού για το Γυναικείο κίνημα.

Αλλά και για τον Άνδρα που φθίνει = μαραίνεται = κλίνει προς την συνεχή φθορά, η αφύπνιση
της Γυναίκας και η Ανάσταση της Μερόπης, αποτελούν το μοναδικό φιλί της επανόδου του στη ζωή.
Ανδρειώνω: Καθιστώ κάποιον ανδρείον, θαρραλέον.

Σήκω επάνω! Πάρε το δόρυ, το σπαθί και τη φλόγα,
που καίει βαθιά, στις ψυχής σου στα άμετρα βάθη.

Γίνε Αμαζόνα, Μπουμπουλίνα, Γοργώ, η Μερόπη, η Ρέα,
Να Γητέψεις τους Άνδρες. Να σηκώσεις των Σισύφων τα βάρη.

Σήκω επάνω! Και ξύπνα τον Έλληνα Άνδρα που φθίνει.
Να του δώσεις το φιλί της ζωής. Να τον κάνεις Ακρίτα.
Κινδυνεύει η Πατρίδα. Δεν υπάρχουν Ανδρείοι φρουροί.
Είναι σάπιοι. Κοιμούνται οι Λαοί του Πλανήτη. Πεθαίνει η Γη.

- Την έκπτωση του Άνδρα και την φυγή της Μερόπης στα βάθη της χώρας της Λήθης, αναμένοντας την ωρίμανσή του για να επιστρέψει κοντά του. Η διάσταση των δύο φύλλων, είναι υπεύθυνη για τα δεινά, που αναδεικνύονται στην ιστορία της Ανθρωπότητας γιατί τροφοδοτεί την διχόνοια και γεννά την καταστροφή. Ο μύθος του Σισύφου και της Μερόπης, πρέπει, επί τέλους, να γίνει γνωστός πρώτα στις Γυναίκες και βεβαίως σ' όλο τον πλανήτη Γη. Και πρέπει να αναζητηθεί η απάντηση στο ερώτημα: Γιατί και ποιοί έκρυψαν και συνεχίζουν να κρύβουν, κάτω από τη βαριά ταφόπετρα το καταλυτικό, απελευθερωτικό μήνυμα, αυτού του Μύθου;
- Η Γυναίκα, πάντα, θα ζητά και θα πλάθει Σίςυφους, Προμηθείς και Σοφούς. Θάνατι Ειρήνης τροφός και άσβεστος φάρος. Θα *‘ελαύνει Ασπίδα και τ’ Αχίλλειο δόρυ’*, *‘θάνατι η Μάνα προστάτης στη Μάχη’*.
- Μακάρι αυτό το ποίημα, να διαβαστεί από όσο το δυνατόν περισσότερες Γυναίκες και Άνδρες. Ίσως τότε αφυπνιστεί η Μερόπη από το λήθαργό της.
- **Ακρίτας:** Φρουρός των συνόρων του Κράτους.